

Pismo SGGW

nr 117 / grudzień 2024

AGRICOLA

ISSN 1640-4734

**Wizyta w SGGW Sakury Queen,
pani Kyoko Katayamy**

Słowo Rektora do społeczności akademickiej SGGW

Droga Wspólnota Akademicka
Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie,
Szanowni Państwo!

Rok 2024 dobiega końca, co skłania nas do refleksji nad wspólnymi osiągnięciami oraz wyzwaniami, którym stawialiśmy czoła. Z satysfakcją obserwuję, jak nasza Uczelnia, szczycąca się unikalnym dziedzictwem i bogatą historią, każdego dnia rozwija się i umacnia swoją pozycję w kraju i na świecie, stając się wzorem nowoczesnej uczelni XXI wieku.

Jako Rektor SGGW pragnę wyrazić wdzięczność za zaufanie, którym mnie Państwo obdarzyliście, powierzając mi sprawowanie tej zaszczytnej funkcji przez kolejną kadencję. Wraz z Kolegium Rektorskim: dr hab. Martą Mendel, prof. SGGW – prorektor ds. umiędzynarodowienia, I zastępcą rektora, prof. dr. hab. Jarosławem Gołębiewskim – prorektorem ds. dydaktyki, prof. dr. hab. Tomaszem Okruszko – prorektorem ds. nauki, dr. hab. Marcinem Gołębiewskim – prorektorem ds. rozwoju oraz dr. inż. Władysławem W. Skarżyńskim – kanclerzem SGGW stawiamy sobie ambitne cele, których kierunek jest jasny – dalszy rozwój naszej Uczelni. Pragniemy nie tylko wzmacniać naszą pozycję jako lidera w dziedzinie nauk rolniczych i przyrodniczych, ale chcemy także kłaść nacisk na zrównoważony rozwój i innowacje.

Szczególną uwagę kieruję ku inicjatywom, które łączą SGGW z innymi prestiżowymi instytucjami akademickimi w Europie i na świecie. Naszą dumą jest członkostwo w europejskim sojuszu UNlgreen – sojuszu na rzecz zrównoważonego rozwoju, rolnictwa i środowiska. UNlgreen to inicjatywa, która wpisuje się w nasze wartości oraz ambicje, oferując nam możliwość współpracy z ośmioma uczelniami z Europy, które podzielają naszą wizję przyszłości opartej na zrównoważonym rozwoju, ekologii i zaangażowaniu społecznym. Sojusz umożliwi studentom i pracownikom dostęp do zasobów, projektów badawczych i programów edukacyjnych, które mają na celu tworzenie rozwiązań dla najważniejszych wyzwań współczesności.

Jednym z kluczowych zadań na nadchodzące lata będzie rozwój nowoczesnych programów kształcenia, odpowiadających na potrzeby rynku oraz wyzwania ekologiczne. Nasze podejście opiera się na współpracy z sektorem gospodarczym oraz wzmocnieniu wymiany międzynarodowej. Chcemy, aby nasi studenci stawali się liderami zmian, przygotowanymi na wyzwania, które niesie ze sobą przyszłość.

Jestem przekonany, że zaangażowanie całej społeczności akademickiej – pracowników naukowych, administracyjnych, doktorantów i studentów – pozwoli nam wszystkim zrealizować ambitne cele, które sobie stawiamy. Wspólnie budujemy naszą *Alma Mater* jako miejsce inspiracji, wzajemnego wsparcia i prorozwojowej transformacji. Każdy z nas, Drodzy Państwo, odgrywa kluczową rolę w kształtowaniu przyszłości SGGW i jestem przekonany, że z Państwa wsparciem zrealizujemy nasze zamierzenia.

Z okazji nadchodzących Świąt Bożego Narodzenia oraz Nowego Roku pragnę złożyć najserdeczniejsze życzenia całej społeczności akademickiej SGGW. Niech ten czas będzie okazją do refleksji, odpoczynku i radości płynącej z chwil spędzonych z bliskimi. Życzę Państwu zdrowia, satysfakcji z pracy, przestrzeni do dalszego rozwoju naukowego i osobistego, a także siły i determinacji do realizacji wszystkich planów i marzeń. Razem sprawmy, aby SGGW – nasza *Alma Mater* – stała się coraz lepszym miejscem dla nas wszystkich.

PROF. DR HAB. MICHAŁ ZASADA

Spis treści

✧ Wstęp

- Słowo Rektora
do społeczności akademickiej 1

△ Kronika wydarzeń

- Inauguracja roku akademickiego 2024/2025.
Przemówienie JM Rektora SGGW
prof. dr. hab. Michała Zasady 3
- Władze Uczelni w kadencji 2024–2028 9
- Dni SGGW 13
- Przemówienie JM Rektora SGGW
prof. dr. hab. Michała Zasady 15

- Wręczenie odznaczeń państwowych
i resortowych oraz dyplomów habilitacyjnych
i promocja doktorów 20
- Konkurs im. prof. Marii Joanny Radomskiej –
pierwsza edycja 24
- 80. rocznica wybuchu
Powstania Warszawskiego 26
- Biogramy uczestników Powstania
Warszawskiego związanych z SGGW 27
- Tymi wspomnieniami się nie dzieliłam 34
- Uroczystość odsłonięcia tablic upamiętniających
profesora Tomasza Brandyka
i profesora Czesława Somorowskiego 36
- Nowy rozdział współpracy SGGW
z Polpharma Biologics S.A. 39

○ Współpraca międzynarodowa

- Spotkanie uczelni sojuszu UNIGreen w Islandii 41

◌ Ludzie

- Profesor Włodzimierz Kluciński
honorowym członkiem Polskiego
Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych 44
- Odeszli od nas:
Profesor Alicja Gawrońska-Kulesza 45
Profesor Wojciech Ziętara 47

AGRICOLA
Periodyk

Wydawca: **Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie**
Adres: ul. Nowoursynowska 166, 02-787 Warszawa
Adres redakcji: **Biuro Rektora SGGW**
ul. Nowoursynowska 166
02-787 Warszawa

Redakcja: Agata Cienkusz, Andrzej Czerniawski
Stopka zdjęcia: Małgorzata Trzak, Ewa Zaráś, Kamil Bieganski
oraz zdjęcia archiwalne autorów
Opracowanie graficzne: Janusz Fajto
Nakład: 600 szt. ISSN 1640-4734

Inauguracja roku akademickiego 2024/2025

Przemówienie JM Rektora SGGW prof. dr. hab. Michała Zasady

Rektor SGGW prof. dr. hab. Michał Zasada

Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie 30 września 2024 roku zainaugurowała rok akademicki 2024/2025. Licznie zebrani goście, studenci i pracownicy Uczelni wysłuchali przemówienia JM Rektora SGGW prof. Michała Zasady oraz wykładu inauguracyjnego prof. Jerzego Buzka. Nowo przyjęci studenci poszczególnych kierunków studiów oraz przedstawiciele Szkoły Doktorskiej, którzy w postępowaniu rekrutacyjnym osiągnęli najlepsze wyniki, złożyli ślubowanie i tym samym dołączyli do grona społeczności akademickiej SGGW. Nagranie z uroczystości jest dostępne na kanale SGGW w serwisie YouTube.

**Dostojni Goście,
Panie Prezesie,
Panie Ministrze,
Księżę Kardynale,
Ekscelencje,
Magnificencje,
Drodzy Studenci i Doktoranci,
Społeczności Akademicka!**

Na wstępie mojego wystąpienia proszę Państwa o chwilę refleksji i zadumy. Uczcijmy minutą ciszy pamięć czterdziestu sześciu członków naszej uczelnianej wspólnoty,

wśród nich Pani Profesor Teresy Pałaszewskiej-Reindl – dziekan Wydziału Żywnienia Człowieka oraz Gospodarstwa Domowego w latach 1990–1993, których pożegnaliśmy w minionym roku akademickim i których odejście jest dla społeczności Uczelni bolesną stratą. Proszę Państwa o powstanie.

Szanowni Państwo!

Dostałem zaszczytu, aby w towarzystwie naszych dostojnych gości, licznie przybyłych przyjaciół Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego, w gronie jej profesorów, pracowników, pracowników emerytowanych, doktorantów i studentów, zainaugurować rok akademicki 2024/2025.

To dla mnie wyjątkowe wydarzenie – otwiera bowiem drugą kadencję, podczas której, dzięki zaufaniu społeczności akademickiej Uczelni, będę miał szansę pracować na jej sukces. Wspierać mnie będzie grono prorektorów: prof. Marta Mendel – prorektor ds. umiędzynarodowienia, I zastępca rektora; prof. Tomasz Okruszko – prorektor ds. nauki; prof. Jarosław Gołębiewski – prorektor ds. dydaktyki oraz prof. Marcin Gołębiewski, który na stanowisku prorektora ds. rozwoju zastąpił prof. Kazimierza Tomalę – Panie Profesorze jeszcze raz serdecznie dziękuję za aktywną i życzliwą współpracę. W codziennej pracy wspierał nas będzie kanclerz dr inż. Władysław Skarżyński wraz ze swoimi zastępcami. Wierzę, że razem, przy zaangażowaniu całej uczelnianej wspólnoty, będziemy mogli zadbać o harmonijny rozwój i stabilną przyszłość Uczelni.

Bardzo się cieszę, że jest dziś z nami i tę doniosłą uroczystość zgodził się uświetnić wykładem prof. Jerzy Buzek – prezes Rady Ministrów w latach 1997–2001, przewodniczący Parlamentu Europejskiego w latach 2009–2012.

Inauguracja roku akademickiego to dla każdej uczelni początek nowego rozdziału w jej historii. Gwarantuje możliwość kontynuacji pracy i nauki jej przedstawicielom, jest też symbolicznym zaproszeniem do wspólnoty akademickiej kolejnych pokoleń, które zapewnią trwałość tej „świątyni wiedzy”, powołanej do „służenia prawdzie naukowej, wiedzy obiektywnej” oraz przekazywania „wiedzy i umiejętności, które nauczą ich, a pośrednio także innych, poszanowania pełnej harmonii ich naturalnego środowiska i życia jako takiego”.

Z dumą i wielką radością spoglądam na utalentowaną młodzież, która zdecydowała się rozpocząć naukę w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. Tegoroczną rekrutację na studia pomyślnie przeszło ponad 6500 osób spośród 14 300 zarejestrowanych kandydatów. Największym zainteresowaniem cieszyły się kierunki: ekonomia, finanse i rachunkowość, zarządzanie (także w języku angielskim), dietetyka, informatyka, logistyka, biotechnologia, informatyka i ekonometria, turystyka i rekreacja, a także uruchomiona po raz pierwszy architektura, na których o jedno miejsce ubiegało się od czterech do dziewięciu kandydatów. Pozwólcie zatem Państwo, że pierwsze słowa swojego wystąpienia skieruję właśnie do nich.

Droga Młodzieży, Studentki i Studenci pierwszego roku!

Witajcie w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego – miejscu, w którym postanowiliście realizować swój pomysł na życie i które od dziś powinno Wam kojarzyć się z jak najlepiej wykorzystaną szansą. Uczelnia jest bowiem miejscem, którego wybór ma wpływ na Wasze dalsze życie, a to, czego się tu nauczycie i doświadczycie, co przeżyjecie, zaowocuje w przyszłości. Podczas studiów będziecie mogli uczestniczyć w inspirujących naukowych przygodach

pod opieką znakomitej kadry akademickiej, której trzynastu przedstawicieli znalazło się na liście World's Top 2% Scientists 2023, oraz zawierać ciekawe i inspirujące znajomości, w towarzystwie rówieśników rozwijać swoje naukowe zainteresowania i artystyczne pasje. Macie możliwość korzystania z bogatego zaplecza naukowego, jakie zapewnia siedem uczelni wiodących w obszarach agro, bio i life science współrealizujących z naszą Uczelnią projekt Uniwersytetu Europejskiego UNIGreen.

Pamiętajcie, nauka to przywilej, z którego (jak pokazuje najnowsza historia) nie wszyscy młodzi ludzie mogą, niestety, korzystać. Ważne jest zatem, abyście studiów nie traktowali jako obowiązku czy konieczności, lecz by ich czas kojarzył się Wam z radością płynącą z możliwości wszechstronnego rozwoju i z odpowiedzialnością, gdyż już w niedalekiej przyszłości to Wy, jako wszechstronnie wykształceni specjaliści z zakresu szeroko rozumianych nauk przyrodniczych, będziecie zobligowani do angażowania się w zapobieganie zmianom klimatycznym i ograniczanie ich skutków.

Korzystajcie zatem w pełni z możliwości, jakie przed Wami otwierają studia w SGGW. Do Waszej dyspozycji są nowoczesnie wyposażone sale dydaktyczne i laboratoria, biblioteka, obiekty sportowe, domy studenckie oraz tzw. ciche zakątki – miejsca do odpoczynku w przerwach między zajęciami, czyli zaplecze, którego potrzebuje student, aby w komfortowych warunkach móc kształcić się i rozwijać swoje zainteresowania.

Z myślą o studentach i doktorantach z niepełnosprawnościami i szczególnymi potrzebami wprowadzamy Katalog alternatywnych rozwiązań i form wsparcia, wskazujący skuteczne ścieżki pomocy zainteresowanym. Zapewnimy również pomoc psychologiczną i wsparcie materialne oraz możliwość zakwaterowania w domach studenckich wszystkim członkom naszej uczelnianej wspólnoty, którzy w ostatnim czasie ucierpieli w wyniku powodzi.

Nie wahajcie się, Drodzy Studenci, korzystać z wymiany akademickiej, możliwej dzięki umowom bilateralnym, długo- i krótkoterminowym projektom dydaktycznym (m.in. w ramach Erasmus+), projektom Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej oraz działalności naszej Uczelni w międzynarodowych sojuszach, takich jak między innymi Euroleague for Life Sciences czy wspomniany już UNIGreen. Wyjazd na zagraniczne staże zawodowe, realizowane również dzięki środkom europejskim, to okazja do zyskania nowych doświadczeń, które z pewnością zapoczątkują i pomogą Wam w zdobyciu satysfakcjonującej pracy.

Aktywnie angażujcie się w życie braci studenckiej SGGW, rozwijajcie zainteresowania w licznych kołach naukowych, organizacjach studenckich i zespołach artystycznych. I na każdym etapie Waszej naukowej drogi dbajcie o to, aby Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego – od dziś nasza wspólna *Alma Mater* – mogła być z Was dumna!

Orszak akademicki

Studentom, którzy po raz pierwszy przekraczają próg naszej Uczelni, oraz doktorantom rozpoczynającym naukę w Szkole Doktorskiej SGGW, serdecznie gratuluję i życzę, aby okres studiów był dla Was pięknym i wartościowym czasem, intelektualną przygodą i inspiracją do twórczego rozwoju. Wszystkim studentom i doktorantom życzę satysfakcji i radości płynącej z nauki, licznych sukcesów i wszelkiej pomyślności w nowym roku akademickim.

Szanowni Państwo!

Jeśli chcemy, aby życzenia te miały szansę na rychłą realizację, konieczne jest perspektywiczne spojrzenie w przyszłość, zdefiniowanie i podjęcie wyzwań, które ze sobą niesie, a przede wszystkim zaplanowanie strategii działań na kolejne lata, dlatego pokrótce przedstawię Państwu nasze plany na rozpoczynającą się właśnie kadencję. Jej głównym założeniem jest dalsza realizacja postanowień uchwalonej w 2021 roku Strategii Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie do roku 2030, czyli utrzymanie wysokiej jakości kształcenia i poziomu badań naukowych, efektywnej współpracy międzynarodowej, dynamicznej współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym i stabilnej pozycji ekonomicznej oraz zapewnienie nowoczesnej infrastruktury w ramach zrównoważonego kampusu.

Wysoką jakość kształcenia uzyskamy poprzez aktualizację i udoskonalanie dotychczasowych programów studiów, dlatego wprowadziliśmy zasady zindywidualizowanego nauczania w formie programów Tutoringu i Mentoringu Akademickiego w SGGW oraz inne formy kształcenia, w tym indywidualne, umożliwiające studentom realizację ich pasji i talentów, jak pilotażowy Program Uczelnianych Zajęć Obieralnych. Planujemy wprowadzanie przedmiotów ogólnouczelnianych, szczególnie w zakresie obszarów i kompetencji wynikających z charakteru Uczelni i kluczowych dla gospodarki, takich jak zrównoważony rozwój,

przedsiębiorczość, biogospodarka, sztuczna inteligencja czy ochrona środowiska. Ważny będzie również dalszy rozwój oferty studiów podyplomowych, kursów i szkoleń dostosowanych do wymogów zmieniającego się rynku pracy oraz wsparcie podczas uzyskiwania międzynarodowych akredytacji.

Chcemy zachęcać studentów do angażowania się w wypracowanie mechanizmów zwiększających ich udział w doskonaleniu oferty dydaktycznej i podnoszeniu jakości kształcenia. Nasze propozycje to między innymi: indywidualny tok studiów dla studentów, którzy aktywnie uczestniczą w badaniach naukowych, prowadzą działalność artystyczną czy sportową; opracowanie systemu zaliczania różnych aktywności, w tym zaangażowania w działalność samorządu i agend studenckich, na poczet realizacji programu studiów oraz wsparcie przy zdobywaniu przez studentów różnych uprawnień zawodowych i dodatkowych kompetencji, w tym kompetencji cyfrowych.

Istotnym filarem działalności Uczelni są prowadzone przez jej przedstawicieli badania naukowe, a naszym zadaniem jest utrzymanie ich na możliwie najwyższym poziomie. Z tego też powodu musimy zadbać o rozwój dotychczas funkcjonujących w Uczelni dyscyplin naukowych między innymi poprzez wsparcie w nadchodzącej ewaluacji dyscyplin i wykorzystanie procesu monitorowania przygotowań do ewaluacji dla większej skuteczności badań. Istotne jest również powołanie nowych, ewaluowanych dyscyplin naukowych, a także – w celu podniesienia poziomu wybranych dyscyplin – współpraca z czołowymi ośrodkami naukowymi w kraju.

Bardzo ważne będzie także dalsze wsparcie zespołów interdyscyplinarnych aplikujących o granty, multidyscyplinarnych inicjatyw naukowych z partnerami w ramach sojuszu UNIGreen, ELLS/EULS2 i EBU oraz interdyscyplinarnych badań, szczególnie z zakresu nauk o życiu, biogospodarki,

cyfryzacji, zintegrowanych badań środowiskowych oraz gospodarki o obiegu zamkniętym. Nasz naukowy rozwój powinniśmy podporządkować dążeniu do spełnienia warunków aplikowania o status IDUB oraz dostosowaniu do nowych wzorców oceny naukowej instytucji i naukowców, jak np. Coalition for Advancing Research Assessment (CoARA).

Rozwojowi efektywnej współpracy międzynarodowej, czyli jednego z istotnych elementów funkcjonowania Uczelni, służyć będzie dalsze rozwijanie programów wymiany akademickiej oraz wspieranie mobilności przedstawicieli społeczności uczelnianej poprzez Własny Fundusz Stypendialny. W najbliższym czasie planujemy poszerzenie oferty edukacyjnej w języku angielskim, również we współpracy z zagranicznymi partnerami, podwójne lub wspólne programy studiów na wszystkich poziomach kształcenia, a także wykorzystanie potencjału UNIGreen i aktywnych sieci współpracy do międzynarodowej promocji oferty SGGW, co, mam nadzieję, będzie sprzyjać dalszemu umacnianiu jej pozycji w światowych rankingach szkół wyższych.

Warto przypomnieć, że według prestiżowego rankingu Center for World University Rankings 2024 nasza Uczelnia znalazła się w gronie 6,3% najlepszych uczelni w świecie; umocniła swoją pozycję w rankingu Times Higher Education Impact Rankings 2024 oraz utrzymała dotychczasową

wysoką lokatę w zestawieniu ogólnym rankingu QS World University Rankings 2025, co potwierdza wysoką jakość kształcenia i prowadzonych badań naukowych.

Zwiększenie transferu wyników badań do gospodarki, w tym szczególnie intensyfikacja działań w tworzeniu inkubatorów dla studentów i młodych pracowników naukowych; inicjowanie i realizacja projektów badawczych i wdrożeniowych z partnerami zewnętrznymi; rozwój współpracy z gminami, samorządami i organizacjami pozarządowymi w zakresie efektywnego wykorzystania inicjatyw w obszarze energetyki, nowoczesnego rolnictwa, cyfryzacji i ochrony środowiska to tylko niektóre z przewidzianych na najbliższą kadencję zadań do realizacji w ramach budowania silnej współpracy Uczelni z otoczeniem społeczno-gospodarczym.

Rozpoczęliśmy już realizację (współfinansowanego z Europejskiego Funduszu Społecznego Plus w ramach Programu Fundusze Europejskie dla Rozwoju Społecznego 2021–2027) projektu GreenTechEducation – SGGW dla gospodarki przyszłości, którego celem jest dostosowanie oferty dydaktycznej Uczelni do potrzeb gospodarki, rynku pracy, zielonej i cyfrowej transformacji.

Planujemy również realizację wielu nowoczesnych inwestycji, dzięki którym nasz kampus zyska na atrakcyjności,

Goście uroczystej inauguracji roku akademickiego 2024/2025

a społeczność uczelniana będzie mogła pracować i studiować w komfortowych warunkach. Ich rozpoczęcie i tempo wykonania w dużej mierze zależą będzie jednak od sprzyjających warunków oraz dostępności publicznych środków finansowych. Najważniejsze z nich to ukończenie budowy Innowacyjnego Centrum Nauk Żywnościowych, w którym nasi naukowcy będą prowadzili badania nad żywieniem i jego wpływem na zdrowie, a także edukowali społeczeństwo w zakresie zdrowego odżywiania. Zgodnie z podpisaną w marcu br. umową, wykonawca ma 18 miesięcy na oddanie obiektu do użytku. W planach mamy również budowę Centrum Obsługi Studenta; przebudowę budynku biurowego „ZEMBiec” oraz budynku przy ulicy Szarotki; modernizację zwierzętarni, fitotronów i szklarni; dalszy rozwój obiektów sportowych; remont i modernizację domów studenckich, a także budowę nowego akademika. To najważniejsze działania na terenie ursynowskiego kampusu.

Poza nim konieczna będzie modernizacja Ośrodka Szkoleniowo-Wypoczynkowego „Marymont” w Kirach i zwiększenie dostępności obiektu dla osób z niepełnościami oraz doinwestowanie infrastruktury leśnego i rolniczych zakładów doświadczalnych, co przełoży się na zwiększenie ich udziału w aktywności badawczo-dydaktycznej i wdrożeniowej Uczelni. W LZD w Rogowie

planujemy między innymi modernizację bursy i budowę nowoczesnego zaplecza Arboretum, w RZD Wilanów-Obory budowę Centrum Edukacji Ekologicznej OZE, a na terenie RZD w Żelaznej rozwój agro- i aquafotowoltaiki oraz termomodernizację zabytkowych obiektów.

Poza tym chcemy nadal, systematycznie, wprowadzać rozwiązania sprzyjające oszczędzaniu energii i zrównoważonemu zarządzaniu odpadami, systemy inteligentnego zarządzania budynkami i infrastrukturą, a także proekologiczne rozwiązania uwzględniające osiągnięcia i projekty pracowników SGGW. Jeszcze w tym roku planujemy zainstalowanie paneli fotowoltaicznych i pomp ciepła w większości uczelnianych budynków.

Zapraszamy na wspólne sadzenie pierwszego na terenie uniwersyteckiego kampusu mikrolasu Miyawaki, które odbędzie się 2 października. Ten „kieszonkowy las” skupia na małych przestrzeniach dużą liczbę rodzimych gatunków drzew i krzewów, co przyspiesza wzrost i odbudowę naturalnych ekosystemów i sprawia, że już po kilku latach jest w pełni samowystarczalny.

Zapewniam Państwa, że przez kolejne lata będziemy intensyfikować działania, których priorytetem są inwestowanie w rozwój kadry oraz poprawa warunków pracy pracowników naukowo-dydaktycznych i administracyjnych.

Kolegium Rektorskie i goście uroczystej inauguracji roku akademickiego 2024/2025

Kontynuować będziemy również, rozpoczętą już w poprzedniej kadencji, uczelnianą dyskusję na temat reorganizacji struktury SGGW, niezbędnej ze względu na zmieniające się uwarunkowania i rosnące w stosunku do podmiotów szkolnictwa wyższego oczekiwania, konieczność nadania jej jeszcze nowocześniejszego kształtu oraz jak najlepsze dostosowanie funkcjonowania Uczelni do wyzwań współczesnego świata.

Przedstawiłem Państwu tylko kilka z najważniejszych założeń nowej kadencji, która, zdaję sobie sprawę, z pewnością przyniesie wiele istotnych do realizacji zadań. Wierzę, że dzięki zgodnej współpracy całej uczelnianej społeczności uda nam się te plany z sukcesem zrealizować. Zapraszam zatem Państwa do wspólnej pracy. Zachęcam do konstruktywnych dyskusji i liczę na obiektywne, również krytyczne, opinie i sugestie w tematach ważkich dla Uczelni. Każdy głos ma bowiem znaczenie, gdyż może przełożyć się na jej silną pozycję jako lidera *life sciences*.

Drodzy Państwo!

Przygotowując się do dzisiejszego wystąpienia, zauważyłem pewną prawidłowość. Rok 2024 jest, jak każdy, rokiem wielu rocznic. I nie ma w tym fakcie pewnie nic nadzwyczajnego, ale szczególnym zbiegiem okoliczności jest to, że na bieżący rok przypadają okrągłe rocznice wydarzeń przełomowych, które, według mnie, można określić mianem należycie wykorzystanych szans.

Jubileusze 25-lecia naszej obecności w NATO i 20-lecia wstąpienia Polski do Unii Europejskiej (w której od stycznia przyszłego roku obejmiemy prezydencję Rady UE) to uhonorowanie wydarzeń, które naszemu krajowi zapewniły stabilizację. Nie muszę nikogo przekonywać, w jakiej sytuacji geopolitycznej moglibyśmy być dzisiaj, gdyby nie pełne determinacji działania ówczesnych władz i właściwe wykorzystanie nadarzających się okazji, aby suwerennej ojczyźnie zabezpieczyć bezpieczną przyszłość. Dla rozpoczynającej dziś studia młodzieży ojczyzna funkcjonująca poza europejskimi strukturami to już historia, my pamiętamy jednak, jak wielkie możliwości otworzyły się przed naszym krajem, gdy zostaliśmy przyjęci w poczet pełnoprawnych członków Unii Europejskiej. Dostęp do wspólnego rynku i ogromnych unijnych środków wpłynęły na tempo postępu technologicznego, którego od lat jesteśmy beneficjentami.

Atmosferę tamtych dni, w których zapadały decyzje o odważnym wykorzystaniu niepowtarzalnych okazji, najlepiej przybliży nam prof. Jerzy Buzek – bezpośredni uczestnik tych historycznych już wydarzeń, który rozpoczął negocjacje w sprawie członkostwa Polski w Unii Europejskiej i który pełnił funkcję premiera w momencie przystąpienia Polski do struktur NATO.

Jednocześnie warto przypomnieć, że za jednego z patronów współczesnej zjednoczonej Europy jest uznawany

Wojciech Bogumił Jastrzębowski – profesor botaniki, fizyki, zoologii i ogrodnictwa w Instytucie Agronomicznym w Marymoncie, z którego wywodzi się SGGW, autor przełomowej Konstytucji dla Europy. Jego *Niektóre myśli do prawa ustalającego wieczny pokój w Europie* nie straciły na aktualności, mimo upływu blisko dwóch wieków od ich spisania. Nie mogą przedawnić się bowiem wartości najważniejsze, jak: „życie, wolność i własność każdego członka narodu” oraz „byt, niepodległość i własność każdego narodu”, które według Wojciecha B. Jastrzębowskiego „będą przedmiotem szczególniejszej opieki” odpowiednio „praw narodowych” i „praw europejskich”, a „celem edukacji narodów połączonych wiecznym przymierzem będzie doskonalenie człowieka, czyli sposobienie go na użytecznego członka społeczeństwa (...)”.

W tym roku, ogłoszonym przez Senat RP Rokiem Edukacji Ekonomicznej, świętujemy również jubileusze związane z niezwykle ważną w historii SGGW i naszego kraju postacią prof. Władysława Grabskiego – męża stanu, polityka i naukowca, nauczyciela akademickiego i rektora SGGW. Ta wybitna osobowość przełomu wieków postawiła po sobie spuściznę w dziedzinie ekonomii, bankowości, socjologii i nauk politycznych, z której bogactwa korzystamy, nie tylko jako społeczność akademicka, ale jako społeczeństwo – myślę tu między innymi o wprowadzeniu złotego, którego to wydarzenia 100. rocznicę także obchodzimy w tym roku.

Wspominając te ważne rocznice i przywołując sylwetki oraz dokonania profesorów naszej *Alma Mater*, chcę zwrócić uwagę na to, że niezależnie od czasów, w których przyszło nam żyć i pracować, warto dostrzegać i wykorzystywać nadarzające się okazje, nawet te, które w powszechnej opinii mogą wydawać się mało wartościowe i w danej chwili nie skutkować niczym ciekawym czy cennym. Ale, jak uczy historia, niekiedy niepozorne szanse przynoszą spektakularne efekty.

Szanowni Goście!

„Každy nowy dzień to nowa szansa na sukces”. Życzę zatem wszystkim Państwu, aby każdy dzień rozpoczynającej się właśnie kadencji 2024–2028 obfitował w szanse, które dostrzeżecie i z pożytkiem wykorzystacie. Niech będzie bezpieczny, przyniesie Państwu wyłącznie pozytywne wydarzenia i cenne inicjatywy oraz mnóstwo powodów do dumy i radości, zarówno w życiu zawodowym, jak i osobistym.

A że „najlepszym sposobem przewidywania przyszłości jest jej tworzenie”, dołóżmy starań, aby zapewnić sobie jak najlepszą przyszłość i w inaugurowanym roku akademickim 2024/2025 zadbać o pomyślność, szczęście i dostatek. Możemy tego dokonać, tylko działając wspólnie. Zróbmy to zatem razem, aby był to dla nas wszystkich dobry rok! ▲

Władze Uczelni w kadencji 2024–2028

prof. dr hab. Michał Zasada – rektor

dr hab. Marta Mendel, prof. SGGW – prorektor ds. umiędzynarodowienia, I zastępca rektora

dr hab. Marcin Gołębiowski, prof. SGGW – prorektor ds. rozwoju

prof. dr hab. Tomasz Okruszko – prorektor ds. nauki

prof. dr hab. Jarosław Gołębiowski – prorektor ds. dydaktyki

dr inż. Władysław W. Skarżyński – kanclerz

Dziekani wydziałów:

dr hab. Irena Suwara, prof. SGGW – Wydział Rolnictwa i Ekologii

dr hab. Michał Skibniewski, prof. SGGW – Wydział Medycyny Weterynaryjnej

prof. dr hab. Marta Aleksandrowicz-Trzcińska – Wydział Leśny

dr hab. Ewa Zaraś – Wydział Ogrodniczy

dr hab. Grzegorz Majewski, prof. SGGW – Wydział Budownictwa i Inżynierii Środowiska

dr hab. inż. Piotr Borysiuk, prof. SGGW – Wydział Technologii Drewna

prof. dr hab. Justyna Więcek – Wydział Hodowli, Bioinżynierii i Ochrony Zwierząt

dr hab. Marcin Ratajczak, prof. SGGW – Wydział Ekonomiczny

dr hab. Rafał Wołosiaś, prof. SGGW – Wydział Technologii Żywności

prof. dr hab. Dominika Guzek – Wydział Żywienia Człowieka

dr hab. Bogdan Drózd – Wydział Inżynierii Produkcji

dr hab. Włodzimierz Chojnacki, prof. SGGW – Wydział Socjologii i Pedagogiki

dr hab. Michał Kruk, prof. SGGW – Wydział Zastosowań Informatyki i Matematyki

prof. dr hab. Marcin Filipecki – Wydział Biologii i Biotechnologii

Prodziekani wydziałów:

dr inż. Agnieszka Ciesielska – Wydział Rolnictwa i Ekologii

dr hab. Karolina Barszcz – Wydział Medycyny Weterynaryjnej

dr hab. Agnieszka Jackowska-Tracz – Wydział Medycyny Weterynaryjnej

dr inż. Michał Orzechowski – Wydział Leśny

dr hab. Karol Bronisz – Wydział Leśny

dr hab. Tomasz Krupa – Wydział Ogrodniczy

dr inż. Katarzyna Jeleniewicz – Wydział Budownictwa i Inżynierii Środowiska

dr inż. Andrzej Brandyk – Wydział Budownictwa i Inżynierii Środowiska

dr Tomasz Wierzbicki – Wydział Budownictwa i Inżynierii Środowiska

dr hab. Izabela Burawska – Wydział Technologii Drewna

dr Jan Słószarz – Wydział Hodowli, Bioinżynierii i Ochrony Zwierząt

dr inż. Iwona Pomianek – Wydział Ekonomiczny

dr Monika Utzig – Wydział Ekonomiczny

dr hab. Anna Bzducha-Wróbel, prof. SGGW – Wydział Technologii Żywności

dr inż. Anna Piotrowska – Wydział Żywienia Człowieka

dr inż. Magdalena Dąbrowska – Wydział Inżynierii Produkcji

dr Marta Dobrzyniak – Wydział Socjologii i Pedagogiki

dr inż. Diana Dziewa-Dawidczyk – Wydział Zastosowań Informatyki i Matematyki

dr Magdalena Muchorowska – Wydział Biologii i Biotechnologii

dr hab. Magdalena Pawełkiewicz, prof. SGGW – Wydział Biologii i Biotechnologii

Szkoła Doktorska:

dr hab. Justyna Franc-Dąbrowska, prof. SGGW – dyrektor

dr hab. Marcin Zbieć – zastępca dyrektora

Dni SGGW 2024

Na kampusie naszej Uczelni w dniach 17–18 maja 2024 roku odbywały się Dni SGGW – wydarzenie dobrze znane nie tylko społeczności akademickiej, ale także mieszkańcom Warszawy i okolic.

Jak co roku miało ono formę pikniku, podczas którego wydziały wraz z instytutami oraz innymi jednostkami Uczelni w bardzo atrakcyjnej formie przedstawiły swój bogaty dorobek. Zaprezentowano osiągnięcia naukowe pracowników, obecnie realizowane projekty, badania, a także bieżącą działalność wynikającą ze specyfiki danej jednostki. Jest to szczególnie czas, w którym pokazujemy, jak uczelnia pracuje i realizuje misję kształcenia kolejnych pokoleń studentów. Odbywały się liczne pokazy: zwierząt, maszyn rolniczych, nowoczesnych urządzeń wykorzystywanych w różnych dziedzinach życia, kiermasze roślin, gry, konkursy, a także prezentacje i interesujące wykłady, warsztaty oraz porady specjalistów obejmujące szeroki zakres tematyczny. Swoje umiejętności zaprezentowały też zespoły i grupy artystyczne działające na Uczelni.

Patronem tegorocznych Dni SGGW był UNIGreen – sojusz ośmiu uniwersytetów specjalizujących się w naukach rolniczych, przyrodniczych i biotechnologii. Jego celem jest

dążenie do wzmocnienia powiązań między edukacją, badaniami, innowacjami oraz transferem wiedzy, a także stworzenie wzorcowego uniwersytetu europejskiego w zakresie szkolnictwa wyższego i badań w obszarach *agro, bio i life sciences*.

W sobotę 18 maja w ramach UNIGreen Summer Festival odbył się *Koncert ośmiu kultur*, podczas którego można było usłyszeć mniej lub bardziej znane utwory z krajów, w których znajdują się uniwersytety wchodzące w skład sojuszu.

Serdecznie dziękujemy za liczny udział w tak ważnym dla SGGW święcie. W sposób szczególny pragniemy podziękować wszystkim, którzy brali udział w przygotowaniu tego wydarzenia. To dzięki Państwa zaangażowaniu i kreatywności Uczelnia mogła pokazać wszystko to, co ma najlepsze. ▲

MGR JOANNA KUSHNIR

BIURO ORGANIZACYJNE

Uroczystość Dni SGGW 2024

Dni SGGW 2024

Przemówienie JM Rektora SGGW prof. dr. hab. Michała Zasady

Szanowni Państwo!

„Sukces jest najgłośniejszym mówcą świata!”, dlatego dziś oddajemy mu głos! Inaugurujemy bowiem Dni SGGW – wielkie święto pracowników i studentów Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, którego celem jest popularyzacja nauki i promocja osiągnięć naukowo-badawczych. Za chwilę uroczystie przedstawimy oraz nagrodzimy wybitnych reprezentantów społeczności naszej Uczelni, którzy odbiorą dyplomy, odznaczenia i wyróżnienia, będące potwierdzeniem ich dokonań i wyjątkowych zasług.

Rozpoczynające się właśnie święto zostało ustanowione na pamiątkę pierwszej w Warszawie powojennej inauguracji roku akademickiego, która odbyła się w SGGW 15 maja 1945 roku.

Dni SGGW to niezwykle cenna inicjatywa i od ponad dwudziestu już lat doskonała okazja do spotkań z przyjaciółmi Uczelni, mieszkańcami Warszawy i całego kraju, których serdecznie zapraszamy do odwiedzania kampusu SGGW. Nasz piknik naukowy to bowiem miejsce, gdzie każdy, niezależnie od wieku, znajdzie dla siebie coś interesującego. Wystawy, pokazy, koncerty, prezentacje i konkursy nie tylko zachęcają młodzież do podjęcia studiów w SGGW, ale również eksponują dokonania naszych naukowców oraz liczne talenty i pasje studentów. W ciekawy sposób przybliżają także bogatą historię SGGW, która dla naszej społeczności jest niezwykle istotnym elementem uczelnianej tożsamości.

Łącząc tradycję z nowoczesnością, dbamy o to, aby przyszłość Uczelni była budowana na solidnym fundamencie dokonań poprzedników. Doskonałym tego przykładem są dwa szczególne wyróżnienia, które wręczymy zasłużonym pracownikom SGGW: Medal Instytutu Agronomicznego w Marymoncie, ustanowiony w 190. rocznicę jego powołania, oraz przyznane po raz pierwszy wyróżnienia w konkursie pod patronatem pierwszej, i jak dotąd jedynej, kobiety pełniącej funkcję rektora SGGW – prof. Marii Joanny Radomskiej.

Ta swoista sztafeta pokoleń odgrywa niezwykle ważną rolę w funkcjonowaniu każdej szkoły wyższej. Mentorzy, autorytety naukowe przygotowują kolejne generacje następców do twórczej pracy. I dziś grono promotorów z dumą patrzy na swoich podopiecznych, nowo promowanych doktorów, a świętujący zawodowy awans przedstawiciele doktorów habilitowanych będą mogli wskazywać drogę naukowego rozwoju młodszym kolegom i swoimi dokonaniem inspirować ich do naukowych badań.

Szanowni Doktorzy Habilitowani i Doktorzy!

Bardzo serdecznie Państwu gratuluję! Zainwestowaliście w swój rozwój, podjęliście trud podnoszenia kwalifikacji i Wasz wysiłek przynosi efekty! Najlepszym potwierdzeniem

Rektor SGGW prof. dr. hab. Michał Zasada

skuteczności tych działań są dyplomy, które z satysfakcją i dumą możecie dziś Państwo odebrać.

Pamiętajcie jednak, że w pracy naukowiec kolejne stopnie i tytuły nie są celem samym w sobie, ale są wypadkową całej aktywności zawodowej. Nauka potrzebuje ludzi światłych, otwartych na nowe idee, a Państwo jako reprezentanci środowiska naukowego jesteście zobligowani do wyznaczania nowych trendów, wskazywania kierunków rozwoju, a przede wszystkim do postępowania zgodnie z zasadami etyki zawodowej. Wasza postawa, dorobek naukowy i dydaktyczny powinny być inspiracją oraz wzorem dla wszystkich, którzy chcą poświęcić się poszukiwaniu naukowej prawdy.

Państwo już wiecie, że „tam, gdzie warto dotrzeć, nie ma drogi na skróty”. Wiecie też, jak smakuje sukces okupiony rzetelną pracą i że satysfakcji towarzyszącej odkrywaniu tego, co nieodkryte, nie da się absolutnie z niczym

porównać. Jest uczuciem, które napędza do kolejnych twórczych działań. I tego niegasnącego „głodu odkrywania” wszystkim Państwu serdecznie życzę.

Nowo promowanym doktorom życzę, aby dzisiejsza uroczystość była początkiem udanej kariery zawodowej, w której każdy sukces będzie bodźcem do dalszych, satysfakcjonujących działań. Doktorom habilitowanym życzę naukowego rozwoju oraz licznych osiągnięć, które nie tylko przyczynią się do uzyskania zaszczytnego tytułu profesora, lecz przede wszystkim wpłyną na poprawę jakości i bezpieczeństwa życia oraz wzbogacą potencjał polskiej i światowej nauki.

Gratuluje wszystkim promotorom! Wspieraliście Państwo uhonorowanych dziś doktorów swoją wiedzą i doświadczeniem. Możecie być dumni ze swoich podopiecznych. W ich imieniu dziękuję za Państwa pomoc i zaangażowanie oraz proszę, abyście nadal ich wspierali i inspirowali do dalszych naukowych poszukiwań.

Dziękuję też rodzinom oraz bliskim doktorów i doktorów habilitowanych. Państwa wsparcie to z pewnością olbrzymi wkład w sukces Waszych najbliższych.

Ogrodniczych, który swoje naukowe zainteresowania koncentrował na obszarach środowiska związanych z działalnością człowieka. Wśród głównych tematów badawczych należy wymienić zanieczyszczenie i rekultywację środowiska miejskiego oraz ocenę i opracowanie wykazu gatunków roślin najbardziej efektywnych w akumulacji pyłów zawieszonych.

Profesor Stefan Malepszy pełnił funkcje: dziekana Wydziału Ogrodniczego, prodziekana ds. studenckich oraz prodziekana ds. współpracy z terenem, kierownika Katedry Genetyki i Hodowli Roślin Ogrodniczych. Był inicjatorem i współtwórcą oraz kierownikiem Międzywydziałowego Studium Biotechnologii. Pełnił wiele funkcji w instytucjach i organizacjach naukowych oraz rządowych, między innymi od 2004 roku był członkiem korespondentem, a od 2016 roku członkiem rzeczywistym Polskiej Akademii Nauk, w kadencji 2015–2018 wiceprezesem PAN. Główne kierunki badań podejmowanych przez Pana Profesora dotyczyły tematyki ulepszania genetycznego roślin, poznania sposobu działania genów odpowiedzialnych za proces embriogenezy somatycznej w kulturze *in vitro* oraz

Państwa praca, poświęcenie i liczne osiągnięcia zasługują na wyróżnienie, gdyż nie tylko przyczyniały się one do prawidłowego funkcjonowania Uczelni, ale przede wszystkim budowały jej silną markę w obszarze nauk o życiu.

Drodzy Państwo!

W tradycję naszego majowego święta wpisuje się również ceremonia, podczas której w sposób szczególny doceniamy zaangażowanie i dokonania wybitnych pracowników oraz studentów, którzy swoje życie zawodowe związali z Uczelnią, nie identyfikując jej tylko jako miejsca pracy czy nauki, ale traktując jako wspólny dom i bardzo ważną część życia.

Proszę mi pozwolić przekazać wyrazy szacunku dla postawy, zasług i dokonań laureatom Medalu Instytutu Agronomicznego w Marymoncie. Senat Akademicki SGGW przyznał to honorowe wyróżnienie w uznaniu wybitnych osiągnięć w zakresie nauk przyrodniczych i nagroził Panów Profesorów: Stanisława Gawrońskiego, Stefana Malepszego i Wojciecha Roszkowskiego.

Profesor Stanisław Gawroński to absolwent Wydziału Ogrodniczego SGGW, jego były prodziekan ds. naukowych oraz kierownik Katedry Uprawy i Nawożenia Roślin

biologicznych i metodycznych uwarunkowań skutecznego stosowania modyfikacji genetycznych.

Profesor Wojciech Roszkowski to również absolwent naszej Uczelni – ukończył studia na Wydziale Technologii Rolno-Spożywczej. Był prodziekanem ds. nauki Wydziału Nauk o Żywieniu Człowieka i Konsumpcji, przez wiele lat kierownikiem Zakładu Podstaw Żywienia oraz kierownikiem studiów doktoranckich. Zainicjował wprowadzenie dla studentów Wydziału Nauk o Żywieniu Człowieka i Konsumpcji nowego kierunku kształcenia pod nazwą epidemiologia żywnościowa. Głównym kierunkiem zainteresowań naukowych Pana Profesora było badanie sposobu żywienia osób starszych oraz wpływu diety na stan zdrowia seniorów.

Dziś przypadł mi w udziale ten zaszczyt, aby wręczając Medal Instytutu Agronomicznego w Marymoncie, podziękować Panom Profesorom za niezwykle zaangażowanie w działalność służącą rozwojowi polskiej nauki

i rozstawianie swoimi dokonaniem imienia macierzystej uczelni. Bardzo serdecznie Panom Profesorom gratuluję!

Słowa najwyższego uznania oraz podziękowania składam wszystkim pracownikom SGGW, którzy odbiorą dziś odznaczenia państwowe. Państwa praca, poświęcenie i liczne osiągnięcia zasługują na wyróżnienie, gdyż nie tylko przyczyniały się one do prawidłowego funkcjonowania Uczelni, ale przede wszystkim budowały jej silną markę w obszarze nauk o życiu. Dziękuję Państwu za to, że swoją pracą każdego dnia udowadniałście i udowadnianie, jak ważne jest dla Was dobro naszej *Alma Mater*.

Serdecznie gratuluję wszystkim przedstawicielom naszej Uczelni, którzy w uznaniu zasług zostali przez Senat Akademicki SGGW wyróżnieni Odznaką Honorową „Za Zasługi dla SGGW”. Państwa postawa aktywnego i oddanego pracownika jest godna naśladowania, a długoletnia, pełna zaangażowania praca przełożyła się na dynamiczny rozwój SGGW.

Wśród wyróżnionych odznaką jest również liczna grupa przyjaciół naszej Uczelni. Bardzo się cieszę, że wybraliście nas Państwo nie tylko jako rzetelnego partnera. Zdecydowaliście, że od lat wspólnie działamy, wspierając się nie tylko na płaszczyźnie zawodowej, ale również w bezpośrednich, przyjacielskich kontaktach.

Z wielką satysfakcją przedstawiam laureatki pierwszej edycji Konkursu im. prof. Marii Joanny Radomskiej, którego celem jest promowanie wyjątkowych, zdolnych i ambitnych kobiet pracujących w SGGW. Spośród 11 nominowanych kandydatek, wyróżniających się osiągnięciami naukowymi i organizacyjnymi, społeczność naszej *Alma Mater* w drodze ogólnouczelnianego głosowania wyróżniła:

- prof. Krystynę Gutkowską – dyrektorkę Instytutu Nauk o Żywieniu Człowieka, przez cztery kadencje dziekan Wydziału Nauk o Żywieniu Człowieka i Konsumpcji, przez dwie kadencje prorektor ds. dydaktyki SGGW, której główny obszar zainteresowań badawczych obejmuje dyscyplinę technologia żywności i żywienia,
- prof. Justynę Franc-Dąbrowską z Instytutu Ekonomii i Finansów – absolwentkę Wydziału Ekonomiczno-Rolniczego, współtwórczynię i kierowniczkę Szkoły Doktorskiej SGGW, której działalność naukowo-badawcza koncentruje się wokół dyscypliny ekonomia i finanse,
- prof. Magdalenę Darię Vaverkovą z Instytutu Inżynierii Lądowej – kierowniczkę Zakładu Budownictwa Zrównoważonego i Geodezji w Katedrze Rewitalizacji i Architektury, której naukowe zainteresowania dotyczą dyscyplin: inżynieria lądowa i transport, inżynieria środowiska, górnictwo i energetyka.

Wszystkim Paniom – laureatkom i nominowanym – serdecznie gratuluję! Wpisują się Panie w historię Uczelni i wierzę, że swoją postawą i dokonaniem zainspirujecie

kolejne pokolenia ambitnych badaczek, które, tak jak Wy, będą wzmacniać potęgę polskiej nauki. Życzę Paniom satysfakcji z pracy i pomyślności w życiu osobistym!

Bardzo się cieszę, że wśród licznych osiągnięć reprezentantów naszej uczelnianej wspólnoty mogę dziś wymienić sukcesy tej najważniejszej grupy – studentów, którym minister nauki przyznał na rok akademicki 2023/2024 stypendia za znaczące osiągnięcia.

Serdecznie Państwu gratuluję wyróżnienia i życzę jak najlepszych wyników w nauce oraz radości płynącej z możliwości studiowania i spędzenia części życia w SGGW.

Szanowni Państwo!

Jestem bardzo dumny, że społeczność naszej *Alma Mater* po raz kolejny zaufała mi, powierzając funkcję rektora SGGW na kadencję 2024–2028.

Za to wyróżnienie serdecznie wszystkim Państwu dziękuję i proszę o dalsze wsparcie w działaniach na rzecz pomyślnej przyszłości Uczelni. Wierzę, że tylko z Państwa wsparciem, wspólnie, uda się nam przeprowadzić SGGW przez kolejną kadencję. I będzie ona co najmniej tak dobra, jak ta, która właśnie dobiega końca, a w której, mimo obiektywnych trudności, udało się nam wspólnie zrealizować wiele ważnych zamierzeń i projektów.

Jako jeden z najważniejszych sukcesów tej kadencji muszę wymienić powstanie UNIGreen – The Green European University, który utworzyliśmy wspólnie z siedmioma uczelniami z Belgii, Bułgarii, Francji, Hiszpanii, Islandii, Portugalii i Włoch. Jego zadaniem jest stworzenie wzorcowego uniwersytetu europejskiego w obszarach zrównoważonego rolnictwa, biotechnologii oraz nauki o środowisku i życiu. Miło mi poinformować Państwa, że tegoroczne Dni SGGW odbywają się pod patronatem sojuszu UNIGreen i z tej okazji mamy zaszczyt gościć przewodniczącą Zgromadzenia Ogólnego The Green European University prof. Hristinę Yanchevą, która zabierze głos w dalszej części naszej uroczystości. Jeszcze raz serdecznie witam Panią Profesor w SGGW.

UNIGreen nie jest jedynym sojuszem, w ramach którego działamy. Jako Uczelnia dołączyliśmy również do sojuszu The European Bioeconomy University, którego celem jest dążenie do rozwoju w Europie, oparte na wiedzy, zrównoważonej i konkurencyjnej biogospodarki.

Współpraca z międzynarodowym środowiskiem akademickim to dla nas niezmiennie jeden z priorytetów działalności. W ciągu minionych czterech lat zwiększyła się mobilność akademicka wspierana ze środków europejskich i uczelnianych. Liczba obcokrajowców studiujących w SGGW zwiększyła się z ponad 1100 osób na początku kadencji do ponad 1300 w ubiegłym roku akademickim. Aby ułatwić cudzoziemcom pobyt w Uczelni, utworzyliśmy centralny punkt obsługi obcokrajowców WePoint – Welcome to SGGW.

Goście Dni SGGW

W kończącej się kadencji zwiększyła się również liczba wyjazdów zagranicznych w ramach Własnego Funduszu Stypendialnego SGGW oraz liczba profesorów wizytujących. Systematycznie poszerzamy ofertę edukacyjną w języku angielskim, dostosowując ją do rosnącego zapotrzebowania. Obecnie prowadzimy 12 dyplomowych programów anglojęzycznych, w tym programy podwójnego dyplomu z partnerami z całego świata oraz anglojęzyczną ścieżkę kształcenia w Szkole Doktorskiej SGGW. Ponadto od blisko 20 lat zacieśniamy współpracę z Euroligą – Euroleague of Life Sciences. Jesteśmy też aktywnymi członkami Association for European Life Science Universities (ICA) – europejskiej organizacji skupiającej uniwersytety z obszaru nauk o życiu.

Uczelnię coraz liczniej odwiedzają zainteresowani współpracą i wymianą akademicką przedstawiciele uniwersytetów z całego świata, co daje nadzieję na nawiązywanie szerszych międzynarodowych sojuszy.

Podstawą funkcjonowania Uczelni są prowadzone badania naukowe. Nasi naukowcy coraz częściej i coraz skuteczniej zgłaszają się do różnych programów i konkursów. W mijającej kadencji zostało zrealizowanych lub rozpoczętych blisko 300 projektów, zwiększyła się również liczba międzynarodowych projektów dydaktycznych i badawczych.

Nasza uwaga jest skoncentrowana także na aktualizacji i dostosowaniu do bieżących potrzeb kierunków studiów prowadzonych w języku polskim. Od nowego roku akademickiego uruchamiamy kolejny kierunek – architekturę, który wzbogaci listę ponad 40 kierunków z powodzeniem funkcjonujących w SGGW. Działają też u nas programy Tutoringu oraz Mentoringu Akademickiego, organizowane w ramach projektu Doskonałość Dydaktyczna Uczelni, służące identyfikacji potrzeb, możliwości i zainteresowań studentów oraz doktorantów, a także wsparciu ich indywidualnego

i naukowego rozwoju. Utworzyliśmy Biuro Doskonałości Dydaktycznej, a także Biuro ds. Osób z Niepełnosprawnościami i Dostępności, które wspierają naszych studentów i pracowników. A ponieważ nie samą pracą i nauką człowiek żyje, dbamy również o miejsca sprzyjające odpoczynkowi, które powstają w odpowiedzi na potrzeby studentów i często z ich inicjatywy. Studenckie projekty, których realizacja będzie miała pozytywny wpływ na bieżące funkcjonowanie i rozwój kampusu, uzyskują wsparcie finansowe w ramach uczelnianego konkursu „Kampus SGGW 2030”.

Uczelnia intensyfikuje działania sprzyjające poprawie bezpieczeństwa klimatycznego, dzięki którym nasz kampus stanie się bardziej przyjazny dla środowiska. Wprowadzamy systemy pozwalające na zmniejszanie zużycia energii i wykorzystanie odnawialnych źródeł jej pozyskiwania, przeprowadzamy systematyczną termomodernizację istniejącej infrastruktury. Jeszcze w tym roku planujemy zainstalowanie paneli fotowoltaicznych i pomp ciepła w większości uczelnianych budynków.

Nasze zaangażowanie w działalność na rzecz ochrony klimatu zostało dostrzeżone, czego potwierdzeniem jest niedawna wizyta w SGGW króla Danii Fryderyka X, który wskazał naszą Uczelnię jako miejsce realizacji części wizyty poświęconej *Climate-friendly agriculture and biogas*.

Planujemy też kolejne inwestycje, np. budowę Centrum Edukacji Ekologicznej OZE czy fitotronów, na realizację których mamy już zabezpieczone środki finansowe. W marcu bieżącego roku wznowiliśmy budowę Innowacyjnego Centrum Nauk Żywnościowych, w którym nasi naukowcy będą mogli prowadzić badania nad żywieniem i jego wpływem na zdrowie społeczeństwa. Kolejne inwestycje będziemy realizować sukcesywnie, w miarę pozyskiwania odpowiednich funduszy.

Zaangażowanie społeczności naszej Uczelni w działalność na rzecz jej harmonijnego rozwoju znajduje

Goście Dni SGGW

odzwierciedlenie w coraz wyższych lokatach w krajowych i międzynarodowych rankingach uczelni. Dla nas bardzo ważna była informacja o zajęciu 41. pozycji w dziedzinie nauk rolniczych i leśnych w jednym z najbardziej prestiżowych rankingów – QS World University Rankings by Subject. Jest to najwyższa pozycja w dziedzinowych rankingach spośród wszystkich uczelni naszego kraju.

Te sukcesy to widoczny efekt zaangażowania naszych pracowników, którym staramy się stwarzać jak najlepsze warunki do pracy i motywować do kolejnych aktywności.

W mijającej kadencji podnieśliśmy wynagrodzenie wszystkich grup pracowników, aktywni naukowcy mogli liczyć na roczne zwiększenie wynagrodzenia zasadniczego w ramach Motywacyjnego Systemu Wynagradzania Pracowników. Umożliwiliśmy także korzystanie z licznych kursów i szkoleń, organizowanych w ramach Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój (POWER), dzięki którym pracownicy Uczelni mogli zdobywać nowe umiejętności i kompetencje oraz poszerzać wiedzę niezbędną do pracy w szkolnictwie wyższym.

Drodzy Państwo!

O sukcesach ostatnich kilku lat mógłbym długo opowiadać, gdyż ich lista obfituje w wiele pozycji, będących również kontynuacją działań poprzednich rektorów. Warto tymi sukcesami się pochwalić, ale nie można zapomnieć o tych, którzy na te sukcesy intensywnie pracowali. Z tego miejsca składam serdeczne podziękowania wszystkim przedstawicielom uczelnianej społeczności, bo jesteście Państwo wielkim darem dla Uczelni, która dzięki Wam rośnie w siłę i nieustannie się rozwija.

Korzystając z okazji, chcę serdecznie podziękować najbliższym współpracownikom – prorektorom: prof. Marcie Mendel, prof. Jarosławowi Gołębiowskiemu i prof.

Tomaszowi Okruszko oraz kanclerzowi dr. Władysławowi Skarżyńskiemu – za zrozumienie i wsparcie, aktywność, wielką życzliwość i codzienną pracę.

Szczególne słowa podziękowania pragnę skierować do prof. Kazimierza Tomali – mojego I zastępcy i prorektora ds. rozwoju – za konstruktywną, inspirującą i owocną współpracę w kończącej się niebawem kadencji; za każdy wspólny dzień, za profesjonalizm, cierpliwość i wyrozumiałość oraz za tę przyjazną atmosferę, w której mogliśmy pracować dzięki Pana życzliwości, pogodzie ducha i poczuciu humoru! Panie Profesorze, bardzo serdecznie dziękuję!

Jednocześnie chcę poinformować, że do Kolegium Rektorskiego od 1 września dołączy prof. Marcin Gołębiowski, obecnie dyrektor Instytutu Nauk o Zwierzętach, i obejmie stanowisko prorektora ds. rozwoju.

Szanowni Państwo, Drodzy Goście!

Każdy sukces to powód do dumy i radości, a także doskonała okazja do świętowania w towarzystwie ludzi, z którymi łączą nas dobre relacje, wspólna praca, będącą realizacją pasji, podobne spojrzenie na otaczający świat oraz wzajemne sympatia i życzliwość, które sprawiają, że każdy wspólnie spędzony dzień można uznać za udany.

Wszystkich Państwa, pracowników, współpracowników, przyjaciół i studentów naszej *Alma Mater*, serdecznie zapraszam do udziału w naszym radosnym święcie. Niech SGGW – zielona, zrównoważona i nowoczesna – oczaruje Państwa swoim potencjałem i majowym obliczem, które, zapewniam, nie traci na atrakcyjności również w pozostałych miesiącach.

Życzę Państwu niezapomnianych wrażeń z pobytu w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego i uroczyste otwieram 22. Dni SGGW. ▲

Wręczenie odznaczeń państwowych i resortowych oraz dyplomów habilitacyjnych i promocja doktorów

Podczas Dni SGGW odbyła się uroczystość wręczenia odznaczeń państwowych i resortowych oraz dyplomów doktorom habilitowanym i promocja doktorów.

Medalem Instytutu Agronomicznego w Marymoncie zostali uhonorowani:

- prof. Stanisław GAWROŃSKI
– za wybitne osiągnięcia w zakresie nauk przyrodniczych oraz szczególny wkład w rozwój fitotechnologii
- prof. Stefan MALEPSZY
– za wybitne osiągnięcia w zakresie genetyki i biotechnologii roślin oraz wkład w rozwój nauk rolniczych
- prof. Wojciech ROSZKOWSKI
– za wybitne zasługi dla rozwoju nauk o żywności i żywieniu człowieka

Senat SGGW przyznał Odznakę Honorową „Za Zasługi dla SGGW”:

- Spółce PIEKARNIE LUBASZKA
– odznakę odebrał prezes Zarządu Piotr LUBASZKA
- ks. Łukaszowi MASTALERZOWI
- dr. Wojciechowi OLEJNICZAKOWI
- inż. Karolowi OKRASIE
- mgr Danucie POLIT
- dr. inż. Radosławowi SEKUNDZIE
- mgr inż. Annie DYNIEC
- mgr Agnieszce MICHAŁSKIEJ
- inż. Grażynie SKALMIERSKIEJ
- dr. hab. Rafałowi WOŁOSIAKOWI, prof. SGGW
- Odznaką Honorową „Za Zasługi dla SGGW” został pośmiertnie odznaczony dr hab. Marian Antoni RUSEK, prof. SGGW

Uroczyste wręczenie dyplomów

Uroczyste wręczenie dyplomów

Laureatkami I edycji Konkursu**im. prof. Marii Joanny Radomskiej zostały:**

- prof. dr hab. Krystyna GUTKOWSKA – dyrektor Instytutu Nauk o Żywieniu Człowieka
- dr hab. inż. Magdalena Daria VAVERKOVÁ, prof. SGGW – Instytut Inżynierii Lądowej
- dr hab. Justyna FRANC-DĄBROWSKA, prof. SGGW – dyrektor Szkoły Doktorskiej

Nominację do I edycji Konkursu im. prof. Marii Joanny Radomskiej uzyskały:

- prof. dr hab. Jolanta GROTOWSKA-LEDER – Instytut Nauk Socjologicznych i Pedagogiki
- prof. dr hab. Beata KUCZYŃSKA – Instytut Nauk o Zwierzętach
- dr hab. Anna BZDUCHA-WRÓBEL, prof. SGGW – Instytut Nauk o Żywności
- dr hab. Beata FORNAL-PIENIAK, prof. SGGW – Instytut Nauk Ogrodniczych
- prof. dr hab. Agnieszka GNIAZDOWSKA-PIEKARSKA – Instytut Biologii
- dr inż. Kinga NORAS – Instytut Rolnictwa

Dyplom doktora habilitowanego otrzymało siedmiu doktorów habilitowanych, w tym sześciu pracowników naszej Uczelni.

Stopień doktora habilitowanego w dziedzinie nauk weterynaryjnych w dyscyplinie weterynaria otrzymała:

- Magdalena Irena ŻMIGRODZKA

Stopień doktora habilitowanego w dziedzinie nauk rolniczych w dyscyplinie rolnictwo i ogrodnictwo otrzymali:

- Tomasz KRUPA
- Robert POPEK (dyplom uznania)

Stopień doktora habilitowanego w dziedzinie nauk inżynieryjno-technicznych w dyscyplinie inżynieria środowiska, górnictwo i energetyka otrzymali:

- Daria SIKORSKA
- Zdzisław SALAMONOWICZ

Stopień doktora habilitowanego w dziedzinie nauk rolniczych w dyscyplinie zootechnika i rybactwo otrzymała:

- Iwona Barbara LASOCKA

Stopień doktora habilitowanego w dziedzinie nauk rolniczych w dyscyplinie technologia żywności i żywienia otrzymała:

- Katarzyna ŚWIĄDER

Wypromowanych zostało 54 doktorów, w tym 17 pracowników naszej Uczelni.

Stopień doktora w dziedzinie nauk rolniczych w dyscyplinie rolnictwo i ogrodnictwo otrzymali:

- Piotr MAZUR
- Martyna PROŃCZUK
- Katarzyna PAWLAK-ZARĘBA (dyplom uznania)

Stopień doktora w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie nauki biologiczne otrzymali:

- Anna Katarzyna BARCZAK-BRZYŻEK
- Małgorzata Maria GÓRCZAK

Stopień doktora w dziedzinie nauk rolniczych w dyscyplinie weterynaria otrzymali:

- Jan Olgierd FRYMUS (dyplom uznania)
- Anna Patrycja NIWIŃSKA (dyplom uznania)
- Magdalena Jolanta WALEWSKA (dyplom uznania)

Uroczyste wręczenie dyplomów

- Joanna BERCZYŃSKA (dyplom uznania)
- Małgorzata MIKUŁA
- Anna MAŁEK (dyplom uznania)

**Stopień doktora w dziedzinie nauk rolniczych
w dyscyplinie nauki leśne otrzymali:**

- Mateusz Henryk BĘDKOWSKI
- Sławomir PIĘTKA
- Marek FILA
- Piotr Paweł KOWAL

**Stopień doktora w dziedzinie nauk rolniczych
w dyscyplinie rolnictwo i ogrodnictwo otrzymał:**

- Michał Krzysztof WOJCIESZEK

**Stopień doktora w dziedzinie nauk inżynieryjno-
-technicznych w dyscyplinie inżynieria lądowa,
geodezja i transport otrzymał:**

- Mykola NAGIRNIAK (dyplom uznania)

**Stopień doktora w dziedzinie nauk inżynieryjno-
-technicznych w dyscyplinie inżynieria środowiska,
górnictwo i energetyka otrzymały:**

- Ewa Władysława ANIOŁ
- Joanna Emilia O'KEEFFE

**Stopień doktora w dziedzinie nauk rolniczych
w dyscyplinie nauki leśne otrzymali:**

- Patrycja Sara ZATON
- Wojciech KORYCIŃSKI (dyplom uznania)

**Stopień doktora w dziedzinie nauk rolniczych
w dyscyplinie zootechnika i rybactwo otrzymali:**

- Marta KLOCH
- Aleksandra Katarzyna GARBACZ
- Katarzyna Anna THOR

- Karol Olgierd PUCHAŁA
- Żaneta Ewa SZWEDA (dyplom uznania)
- Marta Małgorzata KOŁNIERZAK (dyplom uznania)
- Rafał Mirosław MACIASZEK (dyplom uznania)

**Stopień doktora w dziedzinie nauk społecznych
w dyscyplinie ekonomia i finanse otrzymali:**

- Olga PODLIŃSKA
- Daria Adriana PAWĘDA
- Seweryn Kamil GAJDEK
- Katarzyna Magdalena GABRYJOŃCZYK
- Małgorzata Aleksandra SZALAST-PIWIŃSKA
- Joanna ŁAGODA

**Stopień doktora w dziedzinie nauk rolniczych
w dyscyplinie technologia żywności i żywienia
otrzymały:**

- Rita Anna BRZEZIŃSKA (dyplom uznania)
- Justyna Katarzyna KADZIŃSKA
- Anna GROBELNA
- Bogumiła URBAŃSKA
- Ewelina Julita MASIARZ
- Katarzyna RYBAK (dyplom uznania)
- Milena KUPIEC (dyplom uznania)

**Stopień doktora w dziedzinie nauk rolniczych
w dyscyplinie technologia żywności i żywienia
otrzymali:**

- Katarzyna Lidia JAKUBOWSKA-GAWLIK
- Dominika Wiktoria GRANDA
- Maria Karolina SZMIDT (dyplom uznania)
- Paulina Ewa IHNATOWICZ
- Agnieszka BIAŁKOWSKA
- Aleksandra MAŁACHOWSKA (dyplom uznania)
- Natalia Jolanta PRZEŹDZIECKA-CZYŻEWSKA (dyplom uznania)

- Magdalena Helena SOT-SZEWCHYK
- Małgorzata Wiktoria JACKOWSKA
- Damian BARANOWSKI
- Klaudia Katarzyna KULIK
- Magdalena LEONKIEWICZ (dyplom uznania)

Stopień doktora w dziedzinie nauk inżyniersko-technicznych w dyscyplinie inżynieria mechaniczna otrzymał:

- Krzysztof Jakub KOSIOREK

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Andrzej Duda nadał odznaczenia państwowe zasłużonym pracownikom Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. W imieniu Prezydenta RP aktu dekoracji dokonała szefowa Kancelarii Prezydenta RP Grażyna Ignaczak-Bandyach. Odznaczeni zostali:

za zasługi w działalności na rzecz rozwoju nauki

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

- prof. dr hab. Stanisław KARPIŃSKI

BRAZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

- dr hab. Marta MENDEL, prof. SGGW

za wzorowe, wyjątkowo sumienne wykonywanie obowiązków wynikających z pracy zawodowej

MEDALEM ZŁOTYM ZA DŁUGOLETNIĄ SŁUŻBĘ

- dr hab. Martyna BATORSKA
- dr hab. Grażyna CACAK-PIETRZAK
- dr hab. Hanna DUDEK, prof. SGGW
- mgr inż. Joanna DZIUBIŃSKA
- prof. dr hab. Marek GALANTY
- mgr inż. Janina GAWORSKA
- dr hab. Małgorzata GIERYŃSKA, prof. SGGW
- prof. dr hab. Jarosław GOŁĘBIEWSKI
- dr inż. Mirosława GÓRECKA
- dr hab. Maria JANICKA
- dr hab. Danuta JAWORSKA, prof. SGGW
- mgr inż. Krystyna JESKE
- prof. dr hab. Piotr JURKA
- Beata KOWALKOWSKA
- prof. dr hab. Adam KUPCZYK
- dr Jacek ŁOJEK
- dr inż. Katarzyna MARCISZEWSKA
- dr hab. Dorota NOWAK
- Anna OLEKSIEWICZ
- dr inż. Aleksandra ORZESZKO-RYWKA
- mgr inż. Maria RUMOWSKA
- mgr inż. Beata SAWICKA

- dr inż. Zdzisław SKUTNIK
- dr hab. Tomasz STĘPKOWSKI, prof. SGGW
- Joanna SZEWCZYK
- prof. dr hab. Kazimierz TOMALA
- prof. dr hab. Agnieszka WIERZBICKA

MEDALEM SREBRNYM ZA DŁUGOLETNIĄ SŁUŻBĘ

- inż. Renata BIAŁCZAK
- dr hab. Jarosław CHORMAŃSKI, prof. SGGW
- dr hab. Karol CHROBAK
- dr Beata DWORAKOWSKA
- dr inż. Agnieszka GAWŁOWSKA
- mgr inż. Aleksandra KANIGOWSKA, prof. SGGW
- dr hab. Jolanta KOWALSKA, prof. SGGW
- dr hab. Mariola KOZŁOWSKA, prof. SGGW
- dr Rafik NAFKHA
- dr Artur OBIDZIŃSKI
- dr Tomasz OLENDEREK
- dr hab. Piotr SIKORSKI, prof. SGGW
- dr inż. Wiktor TRACZ
- dr Piotr WAŁDYKOWSKI
- dr inż. Małgorzata WOŹNICKA

MEDALEM BRAZOWYM ZA DŁUGOLETNIĄ SŁUŻBĘ

- dr inż. Kamil BIELAK
- dr Wioletta BIENKOWSKA-GOŁASA
- dr Szymon BIJAK
- dr hab. Piotr DĄBROWSKI, prof. SGGW
- dr hab. Ewa DŁUGOSZ
- dr Anna DŁUGOZIMA
- dr hab. Beata DOLKA
- dr hab. Joanna DOMAGAŁA, prof. SGGW
- dr Aleksandra GÓRECKA
- dr inż. Olga JANUSZKO
- dr hab. Monika ŁUKASIEWICZ-MIERZEJEWSKA, prof. SGGW
- dr inż. Dawid MADEJ
- dr Gabriela MAKSYMIOUK
- dr inż. Monika MARCINKOWSKA-LESIAK
- dr hab. Monika MICHALCZUK, prof. SGGW
- mgr inż. Monika NIEDZIŃSKA
- dr hab. Dawid OLEWNICKI
- mgr Maria PLUTA
- dr hab. Michał ROMAN, prof. SGGW
- dr hab. Daria SIKORSKA
- dr hab. Marcin STUDNICKI, prof. SGGW
- dr inż. Izabela SZYMBORSKA-SANDHU
- dr hab. Karol TUCKI
- dr inż. Agnieszka WOJEWÓDZKA-WIEWIÓRSKA
- dr inż. Iwona WOJTASIK-KALINOWSKA
- dr hab. Elżbieta WÓJCIK-GRONT, prof. SGGW
- mgr inż. Paweł ŻOŁNIERCZYK

Konkurs im. prof. Marii Joanny Radomskiej – pierwsza edycja

Naukowszynie: prof. dr hab. Krystyna Gutkowska z Instytutu Nauk o Żywieniu Człowieka, dr hab. inż. Magdalena Daria Vaverková, prof. SGGW z Instytutu Inżynierii Lądowej oraz dr hab. Justyna Franc-Dąbrowska, prof. SGGW z Instytutu Ekonomii i Finansów to laureatki I edycji Konkursu im. prof. Marii Joanny Radomskiej, która odbyła się w 2024 roku.

Celem konkursu jest docenienie i promowanie kobiet pracujących w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, które mają szczególne osiągnięcia w obszarze naukowym i organizacyjnym, a poprzez ich przykład wskazywanie dobrych praktyk służących rozwijaniu kariery naukowej i organizacyjnej, a także przyczyniających się do promowania naszej Uczelni. Przeprowadzenie tego konkursu to jedno z działań przewidzianych w Planie Równości Płci dla SGGW na lata 2022–2025, służących promowaniu kobiet w nauce, wyrównywaniu szans i wspieraniu pełnego rozwoju potencjału kobiet. Konkurs będzie organizowany corocznie. Nominacja do konkursu jest formą wyróżnienia naukowiek zarówno w ramach instytutu, jak i całej Uczelni. W każdym roku konkursowym dany instytut może zgłosić do konkursu jedną kandydatkę wyłonioną po uwzględnieniu opinii pracowników. W głosowaniu na poziomie Uczelni

berze udział cała społeczność akademicka. Laureatki i nominowane otrzymują wyróżnienia podczas uroczystości zorganizowanej w czasie trwania Dni SGGW.

Konkurs odwołuje się do historii SGGW i postaci prof. Marii Joanny Radomskiej wybranej przez społeczność akademicką w demokratycznych wyborach i dotychczas jedynej kobiety pełniącej funkcję rektora SGGW.

Tegoroczne laureatki łączą trzy cechy: aktywność naukowa, aktywność organizacyjna oraz zaangażowanie na rzecz kształcenia kadr, czyli te, które przede wszystkim charakteryzowały działania prof. Marii Joanny Radomskiej. Jako pracownik nauki była ona uznanym autorytetem w swojej dziedzinie – wybitną ekspertką i inicjatorką rozwoju badań z zakresu genetyki stosowanej i hodowli zwierząt, wprowadzenia do praktyki hodowlanej indeksów selekcyjnych oraz ochrony ras rodzimych. Wykazywała

Uroczyste wręczenie dyplomów laureatkom Konkursu im. prof. Marii Joanny Radomskiej

Laureatki Konkursu im. prof. Marii Joanny Radomskiej

się ogromną aktywnością zawodową i rozległą wiedzą. Jej dorobek naukowy obejmuje około 140 opracowań naukowych różnej rangi, od rozpraw i artykułów naukowych oraz popularnonaukowych po skrypty, podręczniki, ekspertyzy i prace projektowe. Profesor Radomska była absolwentką Wydziału Rolniczego, pełniła funkcję dziekana Wydziału Zootechnicznego SGGW w latach 1969–1972 oraz dyrektora Instytutu Biologicznych Podstaw Hodowli Zwierzęcej SGGW. Przez rok pracowała w Instytucie Genetyki i Hodowli Zwierząt PAN w Jastrzębcu, gdzie utworzyła Zakład Genetycznych Podstaw Hodowli Owiec. Funkcję Rektora SGGW pełniła przez dwie kadencje w bardzo trudnym czasie stanu wojennego, zapewniała Uczelni możliwość funkcjonowania, a jednocześnie nie wahała się wyrażać swoich poglądów. Angażowała się także w działalność wielu organizacji naukowych i społecznych, zasiadała w wielu gremiach, między innymi w Radzie Rektorów Warszawskich Uczelni oraz Konferencji Rektorów Uczelni Rolniczych, wnosząc znaczący wkład w rozwój nauki i szkolnictwa wyższego.

W I edycji konkursu jej imienia nominację otrzymało dziesięć kobiet: dr Izabela Betlej z Instytutu Nauk Drzewnych i Meblarstwa; dr hab. Anna Bzducha-Wróbel, prof. SGGW z Instytutu Nauk o Żywności; dr hab. Justyna Franc-Dąbrowska, prof. SGGW z Instytutu Ekonomii i Finansów; dr hab. Beata Fornal-Pieniak, prof. SGGW z Instytutu Nauk Ogrodniczych; prof. dr hab. Krystyna Gutkowska z Instytutu Nauk o Żywieniu Człowieka; dr hab. inż. Beata Joanna Gawryszewska z Instytutu Inżynierii Środowiska; prof. dr hab. Agnieszka Gniazdowska-Piekarska z Instytutu Biologii; prof. dr hab. Jolanta Grotowska-Leder z Instytutu Nauk Socjologicznych i Pedagogiki; prof. dr hab. Beata Anna Kuczyńska z Instytutu Nauk o Zwierzętach; dr inż.

Kinga Noras z Instytutu Rolnictwa; dr hab. inż. Magdalena Daria Vaverková, prof. SGGW z Instytutu Inżynierii Lądowej. Osiągnięcia naukowe i organizacyjne nominowanych zostały przedstawione na stronie internetowej Uczelni, a o ich rozwoju i dokonaniach w perspektywie biograficznej można było dowiedzieć się z wywiadów przeprowadzonych ze wszystkimi nominowanymi. Wywiady te opublikowano na stronie Uczelni w zakładce *Ludzie nauki* w okresie od kwietnia do maja 2024 roku.

Zdobywczyni największej liczby głosów prof. Krystyna Gutkowska przyznała, że wyróżnienie jest dla niej szczególnie cenne, ponieważ osobiście знаła Panią Rektor – odbierała z jej rąk dyplom doktora i miała również okazję współpracować. Dla prof. Magdaleny Darii Vaverkovej nominacja i zdobycie tak wielu głosów są bardzo motywujące i inspirujące, a prof. Justyna Franc-Dąbrowska utożsamia to wyróżnienie z reprezentowaniem wszystkich kobiet zatrudnionych w SGGW i postrzega je jako docenienie ich pracy. Nominowane w I edycji konkursu naukowczynie podkreślają, że nominacja to dla nich wyróżnienie, które motywuje je do dalszej pracy w Uczelni i do dalszego rozwoju, postrzegają je w kategoriach sukcesu osobistego, zaszczytu, a także jako szczególną formę docenienia ich dotychczasowej pracy.

Zapraszamy do udziału w kolejnej konkursie, która zostanie ogłoszona w styczniu 2025 roku. Każdy instytut ma możliwość zgłoszenia swojej kandydatki. Szczegóły konkursu i wywiady z nominowanymi w I edycji znaleźć można na stronie internetowej Uczelni. ▲

DR HAB. EMILIA PAPRZYCKA
INSTYTUT NAUK SOCJOLOGICZNYCH I PEDAGOGIKI

80. rocznica wybuchu Powstania Warszawskiego

Powstanie Warszawskie rozpoczęło się 1 sierpnia 1944 roku.
W 80. rocznicę jego wybuchu w holu Auli Kryształowej SGGW odbyło się
spotkanie upamiętniające poległych i pomordowanych podczas
II wojny światowej pracowników i studentów Uczelni.

Na tablicach umieszczonych w Auli Kryształowej SGGW znajdują się 453 nazwiska, w tym 56 nazwisk osób, które zginęły w czasie Powstania Warszawskiego. Wśród nich profesorowie:

- botaniki Seweryn Dziubałtowski – śmiertelnie rażony odłamkiem granatu 23 sierpnia,
- sadownictwa Włodzimierz Gorjaczkowski – zginął w pierwszych dniach Powstania Warszawskiego rozstrzelany wraz z profesorami z Uniwersytetu Warszawskiego,
- zoologii Roman Kuntze – zginął 22 sierpnia podczas masakry dokonanej przez Niemców na klatce schodowej jego domu na rogu ulic Madalińskiego i Kazimierzowskiej,
- ekonomiki rolnictwa Wacław Cezary Ponikowski – zginął 26 września na Mokotowie.

A także pozostali pracownicy:

- Henryk Jan Chmielewski – starszy asystent w Zakładzie Chemii Rolnej, wykładowca tajnych kompletów, który został rozstrzelany,
- Olga Grzywo-Dąbrowska – adiunkt w Zakładzie Chemii Rolnej, wykładowca tajnych kompletów, która została rozstrzelana,
- Antoni Jóźwik – pracownik pomocniczy, goniec w sekretariacie SGGW, który został rozstrzelany,
- Halina Poniatowska – asystent w Zakładzie Hodowli Roślin, która została zastrzelona, a jej ciało spalono,
- Władysław Wilczyński vel. Wilcenty – woźny SGGW, który ocalił akta SGGW po wybuchu II wojny światowej.

Spośród tych 56 nazwisk aż 25 to nazwiska młodych ludzi w wieku 19–25 lat, studentek i studentów tajnej SGGW działającej w trzech szkołach: Miejskiej Szkole Ogrodniczo-Rolniczej prof. J. Rostańskiego, prywatnym Liceum Rolniczym im. S. Wiśniewskiego oraz Liceum Rybackim prof. F. Staffa. Pozostałe osoby to absolwenci SGGW: Wydziału Rolniczego – 13 osób, Wydziału Leśnego – 4 osoby oraz Wydziału Ogrodniczego – 2 osoby.

Wszyscy brali czynny udział w heroicznych walkach, działali w ekstremalnie trudnych warunkach: byli strzelcami, kwatermistrzami, sanitariuszami, łącznikami, kolporterami, pełnili funkcje dowódcze. Działali w organizacjach konspiracyjnych oraz byli żołnierzami Armii Krajowej. Walczyli w batalionach: „Zośka”, „Parasol”, „Miotła”, „Ruczał”, „Czata 49”, Pułku AK „Baszta”, w zgrupowaniach: „Żubr”, „Kiliński”, „Sosna”, „Żywiciel”, „Harnaś”, „Chrobry” i innych.

W Powstaniu Warszawskim trwającym 63 dni zginęło przeszło 18 tysięcy powstańców i 180 tysięcy cywili. W jego trakcie Niemcy przeprowadzili planową akcję niszczenia Warszawy. Spośród 987 zabytkowych budowli zachowało się jedynie 64. Zniszczeniu uległa większość pomników, szkół, kościołów i bibliotek. Pamiętnego 1 sierpnia 1944 roku o Godzinie „W” żołnierze 3. kompanii wchodzącej w skład Pułku AK „Baszta” zaatakowali budynki SGGW przy ul. Rakowieckiej. Celem było zdobycie koszar załóg artylerii przeciwlotniczej stacjonującej w II gmachu. W pierwszym natarciu poległ dowódca kompanii podporucznik „Felek”, kilku powstańców i dwie sanitariuszki. Udałe natarcie kontynuował plutonowy podchorąży „Kotwa”, czyli Eugeniusz Ajewski. Niemcy w odwecie mordowali okoliczną ludność i dokonali masakry w klasztorze Jezuitów. Niszczili bezmyślnie dobytek SGGW, dewastowali podłogi, drzwi, okna, instalacje, rozgrabili i wywieźli wartościowy sprzęt oraz aparaturę badawczą.

Od wielu lat członkowie Stowarzyszenia Wychowanków SGGW 1 sierpnia składają kwiaty i zapalają znicze w miejscach straceń, pod tablicami pamiątkowymi poświęconymi: prof. Romanowi Kuntzemu przed domem przy ul. Kazimierzowskiej 59, prof. Janowi Miklaszewskiemu przed domem przy ul. Kieleckiej 46 oraz Kompanii Szturmowej „Felek” Pułku AK „Baszta” upamiętnionej tablicą na ścianie pawilonu II SGGW przy ulicy Rakowieckiej. ▲

Tablica ku pamięci poległych
w Powstaniu Warszawskim

STOWARZYSZENIE WYCHOWANKÓW SGGW

Biogramy uczestników Powstania Warszawskiego związanych z SGGW

Janina Augustyńska (24 lata), córka Zygmunta. Urodziła się 23 sierpnia 1920 roku w Warszawie. Uczennica Miejskiej Szkoły Ogrodniczo-Rolniczej prof. J. Rostafińskiego i tajnych kompletów SGGW w Warszawie. Pracownik cywilny Wojskowej Służby Społecznej. Zginęła w czasie Powstania Warszawskiego, pełniąc wyznaczone obowiązki.

Stefan Leonidas Bock (50 lat), syn Jakuba i Zofii Żmudowskiej. Urodził się 3 lutego 1894 roku. Studia na Wydziale Leśnym rozpoczął w Wiedniu w Wyższej Szkole Ziemiańskiej, następnie kontynuował je w SGGW. Dyplom inżyniera leśnika uzyskał 22 czerwca 1925 roku. Pracował jako adiunkt, a następnie jako nadleśniczy i dyrektor szkoły dla leśników w Zagórzu koło Częstochowy. Mimo inwalidztwa spowodowanego udziałem w I wojnie światowej, w 1939 roku brał czynny udział w obronie Warszawy. W czasie okupacji, jako żołnierz AK, prowadził działalność konspiracyjną na terenie Krakowa i Warszawy. Po wybuchu Powstania Warszawskiego w zgrupowaniu „Żywiciel” pełnił funkcję kwatermistrza. Poległ 29 września 1944 roku w czasie walk powstańczych na Żoliborzu.

Janusz Budziszewski (23 lata). Urodził się w 1921 roku. W latach 40. był uczniem Liceum Rybackiego prof. F. Staffa i uczęszczał na kursy tajnego nauczania SGGW. Żołnierz Pułku AK „Baszta”, służył w kompanii B2. Używał pseudonimu „Janusz”, miał stopień strzelca podchorążego. Zginął w czasie Powstania Warszawskiego na Starym Mieście w okolicy placu Zamkowego.

Marian Bugno (40 lat), syn Edwarda i Ireny z Glaszurow. Urodził się 27 listopada 1904 roku. Studia rozpoczął 22 listopada 1925 roku na Wydziale Leśnym SGGW. Specjalizował się w użytkowaniu lasu. Dyplom inżyniera leśnika uzyskał w czerwcu 1930 roku. Po ukończeniu studiów pracował w Wojskowych Zakładach Doświadczalnych, zajmując się zagadnieniami wytrzymałości drewna. Podczas II wojny światowej brał udział w organizacjach podziemnych oraz w Powstaniu Warszawskim. Zginął w sierpniu 1944 roku, przedzierając się z Warszawy do miejsca koncentracji w Puszczy Kampinoskiej.

Tadeusz Błażej Cencel (33 lata), syn Bronisława i Teodozji Bussowskiej. Urodził się 15 stycznia 1911 roku w miejscowości Dąbrowa-Zielona (województwo łódzkie). Studia na

Wydziale Leśnym SGGW rozpoczął 25 listopada 1928 roku, a 25 czerwca 1935 roku uzyskał dyplom inżyniera leśnika na podstawie pracy wykonanej w Zakładzie Urządzania Lasu u prof. W. Jedlińskiego. Służył w wojsku w Zambrowie w Szkole Podchorążych Rezerwy Piechoty. Tadeusz Cencel, ps. „Postrach”, porucznik AK, w czasie Powstania Warszawskiego walczył w zgrupowaniu „Żywiciel”. Poległ 24 sierpnia 1944 roku.

Henryk Jan Chmielewski (36 lat), syn Józefa i Władysławy Iżyńskiej. Urodził się 20 stycznia 1908 roku. Był starszym asystentem w Zakładzie Chemii Rolnej Instytutu Puławskiego. W okresie okupacji brał udział w tajnym nauczaniu studentów SGGW, prowadząc wykłady i seminaria w latach 1940–1944. Został rozstrzelany w czasie Powstania Warszawskiego.

Andrzej Bolesław Zygmunt Bogdan Chrzanowski (28 lat), syn Zygmunta Jana i Zofii Frankowskiej. Urodził się 26 sierpnia 1916 roku. Od 7 października 1935 roku studiował na Wydziale Rolniczym SGGW – w lipcu 1939 roku uzyskał dyplom inżyniera rolnika. Specjalizował się w polityce agrarnej. Andrzej Chrzanowski, ps. „Łaniowski”, podporucznik dywizji „Jeleń”, poległ 1 sierpnia 1944 roku w alei Szucha.

Wiesław Chrzanowski (23 lata), urodził się w 1921 roku. Student tajnej SGGW, uczeń Prywatnego Liceum Rolniczego S. Wiśniewskiego. W czasie II wojny światowej służył w Samodzielnym Batalionie Legii Akademickiej, późniejszym batalionie „Żubr”. Zginął na Żoliborzu podczas Powstania Warszawskiego.

Stanisław Kostka Tadeusz Chyczewski (36 lat), syn Mirona Dominika i Stefanii Karoliny z domu Kirchner. Urodził się 3 sierpnia 1908 roku w Warszawie. Studia na Wydziale Rolniczym SGGW rozpoczął 28 listopada 1926 roku. Dyplom inżyniera rolnika uzyskał 8 marca 1932 roku w Zakładzie Polityki Agrarnej u prof. Z. Ludkiewicza. Brał udział w Powstaniu Warszawskim – ps. „Zbyszek” – w batalionie „Zaremba-Piorun”. Zginął 1 sierpnia 1944 roku – został rozstrzelany przez Niemców na ulicy Emilii Plater. Był członkiem organizacji ZWZ-AK w Szczepieszyne.

Janusz Czaplicki (21 lat), urodził się w 1923 roku. Student tajnej SGGW, uczeń Miejskiej Szkoły Ogrodniczo-Rolniczej

Tablica pamiątkowa na kampusie SGGW

prof. J. Rostafińskiego. Podchorąży AK walczył w batalionie „Kiliński” pod pseudonimem „Roman”. Poległ w Powstaniu Warszawskim 1 sierpnia 1944 roku. Pochowany na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach w kwaterze B8-V-29.

Stanisław Wincenty Czechowicz (31 lat), syn Juliusza i Natalii Marii Janiny Janowskiej. Urodził się 22 stycznia 1913 roku. W 1931 roku rozpoczął studia na Wydziale Rolniczym SGGW. Dyplom inżyniera rolnika otrzymał 30 czerwca 1936 roku. Rozstrzelany przez Niemców koło kościoła św. Jakuba w Warszawie w pierwszych dniach sierpnia 1944 roku.

Stanisław Danielewicz (21 lat), urodził się 19 marca 1923 roku. Uczeń Miejskiej Szkoły Ogrodniczo-Rolniczej prof. J. Rostafińskiego i tajnych kompletów SGGW w Warszawie. Żołnierz AK, kapral podchorąży o pseudonimie „Pług”. Walczył w zgrupowaniu „Sosna”, batalionie „Gozdawa”, plutonie „1806”. Był to obwód I AK Śródmieście. Poległ 20 sierpnia 1944 roku na ul. Hipotecznej. Został ekshumowany z Ogrodu Krasińskich i pochowany na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach w kwaterze B24-VI-10.

Lech Eustachy Działowski (30 lat), syn Zygmunta i Antoiny Cyprysińskiej. Urodził się 14 sierpnia 1914 roku w Małej Kołudzie w powiecie inowrocławskim. W latach 1934 i 1935 służył w wojsku w formacji kawalerii w stopniu wachmistrza podchorążego rezerwy. Od 7 października 1935 roku studiował na Wydziale Rolnym SGGW. Ostatni egzamin

zdał 22 listopada 1938 roku. Zmobilizowany w 1939 roku walczył w kampanii wrześniowej. Dostał się do niewoli niemieckiej. Ranny uciekł podczas transportu do oflagu. Pod nazwiskiem Waligóra zginął 1 sierpnia 1944 roku w al. Szucho w Warszawie. Jako oficer AK podporucznik dywizjonu „Jeleń” używał pseudonimu „Prawdzie”.

Seweryn Dziubałtowski (61 lat), **profesor zwyczajny botaniki**. Syn Antoniego i Magdaleny Tomanek. Urodził się 31 grudnia 1883 roku we wsi Smardzewice w gminie Unewel w powiecie opoczyńskim. W Warszawie studiował w Sekcji Matematyczno-Przyrodniczej Towarzystwa Kursów Naukowych, które ukończył w 1913 roku. W latach 1905–1913 pracował jako nauczyciel. W 1913 roku wyjechał do Szwajcarii na Uniwersytet w Neuchâtel, gdzie pogłębił swą wiedzę w zakresie systematyki roślin i geografii. Od 1916 roku pracował naukowo i dydaktycznie w Zakładzie Botaniki Ogólnej oraz na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Warszawskiego, a także na Politechnice Warszawskiej. W 1919 roku pełnił funkcję inspektora Ogrodu Botanicznego Uniwersytetu Warszawskiego. W roku akademickim 1920/1921 został mianowany zastępcą profesora w Katedrze Botaniki SGGW. Nominację na profesora zwyczajnego botaniki na Wydziale Leśnym otrzymał 23 września 1937 roku. Trzykrotnie piastował godność dziekana Wydziału Leśnego oraz trzykrotnie pełnił funkcję prorektora SGGW. Był członkiem wielu polskich i zagranicznych towarzystw naukowych. Zasłużył się dla Polskiego Towarzystwa Botanicznego, którego był założycielem i generalnym sekretarzem Zarządu

Głównego. Wraz z innymi badaczami stworzył podstawy badań fitosocjologicznych, które nazwano szkołą fitosocjologiczną. W czasie Powstania Warszawskiego 23 sierpnia 1944 roku został śmiertelnie ranny. Jest pochowany na cmentarzu w Smardzewicach.

Włodzimierz Gorjaczkowski (66 lat), **profesor nadzwyczajny sadownictwa**. Syn Teodora i Marceli Górskiej. Urodził się w 1879 roku. Studiował na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym UW, który ukończył w 1904 roku. Do 1910 roku był nauczycielem szkół średnich i seminariów nauczycielskich. Od 1910 roku pracował w Stacji Ochrony Roślin Warszawskiego Towarzystwa Ogrodniczego. W latach 1914–1922 był dyrektorem Wyższej Szkoły Ogrodniczej przy Wolnej Wszechnicy Polskiej. Pełnił obowiązki konsultanta w dziale Szkolnictwa Ogrodniczego Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz w Dziale Ogrodnictwa i Ochrony Roślin w Ministerstwie Rolnictwa. W roku akademickim 1921/1922 był zastępcą profesora sadownictwa SGGW. W 1924 roku uzyskał stopień doktora filozofii na Uniwersytecie Stefana Batorego w Wilnie. W 1926 roku habilitował się w SGGW. Od 1928 roku jako profesor nadzwyczajny stał na czele nowo zorganizowanego Zakładu Sadownictwa w Skierniewicach. Od roku akademickiego 1929/1930 był dziekanem Wydziału Ogrodniczego SGGW. W czasie okupacji wykładał sadownictwo w dwóch szkołach: w Miejskiej Szkole Ogrodniczo-Rolniczej prof. J. Rostafińskiego przy ul. Opaczewskiej i w prywatnym Liceum Rolniczym II stopnia inż. S. Wiśniewskiego przy ul. Pankiewicza. Zginął rozstrzelany wraz z wieloma profesorami Uniwersytetu Warszawskiego. Jego największym osiągnięciem było założenie na terenie Skierniewic pierwszego w Polsce dużego sadu pomologicznego o bogatej kolekcji odmian drzew owocowych – poprzednika utworzonego w 1952 roku Instytutu Sadownictwa w Skierniewicach.

Olga Grzywo-Dąbrowska, **adiunkt Zakładu Chemii Rolnej SGGW**. Studiowała w SGGW na Wydziale Rolniczym. Stopień inżyniera rolnika uzyskała w 1925 roku w Zakładzie Chemii Rolnej pod kierunkiem prof. M. Górskiego, a w 1928 roku obroniła pracę doktorską. Podczas wojny uczestniczyła w tajnym nauczaniu SGGW w Miejskiej Szkole Ogrodniczo-Rolniczej prof. J. Rostafińskiego jako wykładowca z zakresu chemii. Rozstrzelana przez Niemców w czasie Powstania Warszawskiego.

Zygmunt Hempel (50 lat), syn Joachima i Anny Dobrzyńskiej. Urodził się 24 grudnia 1894 roku. W 1910 roku był współzałożycielem polskiej organizacji młodzieżowej „Zarzewie” w Kielcach. Jednocześnie działał w Polskich Drużynach Strzeleckich. W czasie I wojny światowej w 1914 roku wstąpił do Legionów Polskich. Studiował w Akademii

Obchody 80. rocznicy wybuchu Powstania Warszawskiego na kampusie SGGW

Rolniczej w Dublanach, a od 1915 roku kontynuował studia rolnicze w Towarzystwie Kursów Naukowych w Warszawie. W 1917 roku został oddelegowany jako instruktor do Polskiej Organizacji Wojskowej. W 1918 roku ochotniczo brał udział w wojnie z bolszewikami. Został awansowany do stopnia oficerskiego. W 1921 roku podjął pracę zawodową polegającą na administrowaniu majątkami ziemskimi. We wrześniu 1939 roku został zmobilizowany do 360. Pułku Piechoty, gdzie pełnił funkcję adiutanta pułku. Po kapitulacji Warszawy uniknął niewoli i podjął dalszą walkę z okupantem w konspiracji. Wspólnie z działaczem SL Kazimierzem Banachem zorganizował drukarnię, w której wydrukowano pierwszy egzemplarz nie powielaczowy „Biuletynu Informacyjnego”. Wiosną 1941 roku założył pismo „Myśl Państwowa”. Walczył w Powstaniu Warszawskim. W wyniku odniesionych ran zmarł w sierpniu 1944 roku w szpitalu powstańczym. Był odznaczony dwukrotnie Krzyżem Walecznych oraz Orderem Wojennym Virtuti Militari i Krzyżem Niepodległości.

Konstanty Teodor Jaworski (40 lat), syn Zygmunta i Heleny Gumińskiej. Urodził się 5 października 1904 roku. W latach 1927/1928 i 1928/1929 studiował na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. Studia na Wydziale Leśnym SGGW rozpoczął 22 listopada 1930 roku. Pracę dyplomową wykonał w Zakładzie Inżynierii i Geodezji u prof. W. Wierzbickiego. Dyplom inżyniera leśnika otrzymał 30 marca 1936 roku. Był oficerem rezerwy w stopniu podporucznika. Walczył w Powstaniu Warszawskim jako żołnierz AK – pseudonimy: „Teodor” i „Kot”. Był dowódcą oddziału Dywersji Bojowej 3 Rejonu Obwodu Praga,

Tabliczki upamiętniające poległych w Powstaniu Warszawskim

Okręgu Warszawa. Został zamordowany przez Niemców w Ogrodzie Saskim 4 sierpnia 1944 roku. Po wojnie został ekshumowany, a jego szczątki przeniesiono na Cmentarz Wojskowy na Powązkach do kwatery B24-III-2. Pośmiertnie odznaczony Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Virtuti Militari V klasy.

Antoni Józwik (32 lata), **pracownik pomocniczy – goniec w sekretariacie SGGW**. Syn Franciszka i Marianny Bąbik. Urodzony 27 lipca 1912 roku. Służbę wojskową w okresie od 3 października 1934 roku do 19 września 1936 roku odbył w 1. Pułku Szwoleżerów im. Marszałka Józefa Piłsudskiego i uzyskał stopień starszego szwoleżera. Podanie A. Józwika o przyjęcie do pracy skierowane do JM Rektora SGGW w grudniu 1937 roku poparł generał brygady Wieniawa Długoszewski. Zatrudniono go 1 stycznia 1938 roku i zamieszkał przy ul. Kazimierzowskiej 71 m. 14. Został rozstrzelany podczas Powstania Warszawskiego.

Roman Kuntze (42 lata), **profesor nadzwyczajny zoologii**. Syn Józefa Franciszka i Heleny Reginy Strzyżowskiej. Urodził się 26 stycznia 1902 roku. Podczas wojny polsko-bolszewickiej walczył jako ochotnik. W roku akademickim 1920/1921 rozpoczął studia na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu im. Jana Kazimierza we Lwowie. W czasie studiów w 1923 roku opublikowano jego pierwszą pracę badawczą *Nowe dla Polski i rzadsze chrząszcze Podola*. Głównym kierunkiem jego badań były dociekania zoogeograficzne i ekologiczne. Po skończeniu studiów pracował naukowo jako asystent w Zakładzie Ochrony Lasu

i Entomologii Wydziału Rolniczo-Lasowego Politechniki Lwowskiej. Ze Lwowa przeniósł się do Warszawy i w 1937 roku objął stanowisko kierownika Zakładu Zoologii SGGW. Na tym stanowisku pozostał do 1939 roku. W okresie okupacji niemieckiej podjął pracę w ramach tajnego nauczania SGGW. W czasie Powstania Warszawskiego 22 sierpnia prof. R. Kuntze wraz z innymi mężczyznami został wprowadzony przez SS do klatki schodowej domu na rogu ulic Madalińskiego i Kazimierzowskiej, gdzie zginął w masakrze dokonanej przez Niemców. Żona profesora brała udział w Powstaniu Warszawskim jako sanitariuszka i 18 sierpnia 1944 roku została zastrzelona na ulicy Rakowieckiej. Oboje pochowani są we wspólnej mogile na Cmentarzu Służewieckim w Warszawie.

Jerzy Kowalski, student tajnego nauczania SGGW. Był uczniem Miejskiej Szkoły Ogrodniczo-Rolniczej prof. J. Rostańskiego. Zginął podczas Powstania Warszawskiego.

Antoni Kozuchowski (46 lat), syn Stanisława. Urodził się w 1898 roku. Dyplom inżyniera rolnika uzyskał 1 lipca 1926 roku. Podporucznik rezerwy Wojska Polskiego. Czynny w AK, pseudonim „Ryszard”. W czasie Powstania Warszawskiego był zastępcą dowódcy plutonu wchodzącego organizacyjnie w skład batalionu „Kiliński” kompanii Kedyw Kolegium C. Został ranny 12 sierpnia 1944 roku. Zmarł w szpitalu przy ul. Chmielnej.

Maria Kruszewska (25 lat), córka Stanisława Jana i Heleny Flatak. Urodziła się 13 października 1919 roku w Warszawie. Studia w SGGW rozpoczęła 4 października 1937 roku. Ukończyła je na tajnych kompletach w 1943 roku. W okresie okupacji pracowała w konspiracyjnej organizacji „Konfederacja Narodu”. Walczyła w Powstaniu Warszawskim jako sanitariuszka o pseudonimie „Rzecka” w batalionie „Czata 49” zgrupowania AK „Radosław”, początkowo na Woli, później na Starym Mieście i Czerniakowie. Na ulicy Wilanowskiej dostała się wraz z grupą powstańców do niewoli niemieckiej. Była więziona w al. Szucha, później w kościele św. Wojciecha na Woli, gdzie 24 września 1944 roku została zamordowana.

Janusz (Jan) Krzeczkowski (33 lata), syn Henryka. Urodził się 4 października 1911 roku. Od 18 września 1933 roku do września 1934 roku pełnił służbę wojskową w Szkole Podchorążych Rezerwy Artylerii we Włodzimierzu Wołyńskim. Studia na Wydziale Rolniczym SGGW rozpoczął 4 października 1932 roku. Ostatni egzamin złożył w dniu 7 października 1935 roku – studiów nie ukończył. Oficer AK o pseudonimie „Prawdzie” służył w zakonspirowanym 7. Pułku Piechoty AK „Garłuch”, bateria „Kuba”. Poległ 1 sierpnia 1944 roku podczas akcji wykonywanej na Okęciu.

Kazimierz Grzegorz Bogdan Lauber (31 lat), syn Kazimierza Aleksandra i Wandy Marii Zambrzyckiej. Urodził się 3 marca 1913 roku. Immatrykulowany 24 października 1933 roku na Wydziale Rolniczym SGGW. Nie skończył studiów. Ostatni zapis z egzaminu pochodzi z 1937 roku. W czasie Powstania Warszawskiego został ranny i ewakuowany z miasta. Zmarł w październiku 1944 roku.

Romuald Mieczysław Ledóchowski (26 lat), syn Stanisława. Urodził się 30 stycznia 1918 roku w miejscowości Seredyna-Buda (Rosja). W 1937 roku rozpoczął studia na Wydziale Rolniczym SGGW. Student II roku. Zapis ostatniego egzaminu z gleboznawstwa z dnia 24 kwietnia 1939 r. Został zamordowany wraz z rodzicami i rodzeństwem w czasie Powstania Warszawskiego. Mieszkał w tym czasie przy ul. Opaczewskiej.

Franciszek Lutostałowski (45 lat), syn Mariana. Urodził się 23 grudnia 1899 roku. W 1918 roku został przyjęty na studia na Wydziale Rolniczym SGGW. W latach 1918–1921 służył w wojsku, walcząc o zachowanie niepodległości kraju. Dyplom inżyniera rolnika otrzymał 1 lipca 1925 roku. Równoległe do studiów w SGGW studiował w Wyższej Szkole Handlowej (obecnie Szkoła Główna Handlowa). Pracował w syndykacie papierniczym w Warszawie. Zginął 17 września 1944 roku.

Marek Marian Marczak (24 lata), syn Jana. Urodził się 15 sierpnia 1920 roku. Student tajnej SGGW, uczeń Prywatnego Liceum Rolniczego inż. S. Wiśniewskiego w Warszawie. Uczestnik Powstania Warszawskiego o pseudonimie „Marek 2”. Żołnierz AK, starszy strzelec w zgrupowaniu „Kryśka”. Poległ 16 sierpnia 1944 roku przy ul. Rozbrat róg Łazienkowskiej.

Ludwik Michałowski (22 lata), syn Bohdana. Urodził się 11 sierpnia 1922 roku. Student tajnej SGGW, uczeń Prywatnego Liceum Rolniczego inż. S. Wiśniewskiego w Warszawie. Żołnierz AK, kapral podchorąży, pseudonim „Wańka”. Walczył w Powstaniu Warszawskim w batalionie „Parasol” – służba Moto. Poległ 2 sierpnia 1944 roku w Wolicy.

Bogdan Myszkowski (22 lata), urodził się w 1922 roku. Student tajnej SGGW, uczeń Miejskiej Szkoły Ogrodniczo-Rolniczej prof. J. Rostafińskiego. Zginął w czasie Powstania Warszawskiego pod Płudami.

Jolanta Mirosławska (21 lata), córka Jana i Zofii Zaleskiej. Urodziła się 21 września 1923 roku. Studia rozpoczęła w tajnej SGGW, funkcjonującej pod oficjalnym szyldem Miejskiej Szkoły Ogrodniczo-Rolniczej J. Rostafińskiego. Równoległe z nauką działała w konspiracji. W Powstaniu

Mgr inż. Józef Rzewuski ze Stowarzyszenia Wychowanków podczas obchodów 80. rocznicy wybuchu Powstania Warszawskiego

Warszawskim dołączyła do personelu szpitala powstańczego mieszczącego się przy ul. Wolskiej, potem przy pl. Bankowym, a jeszcze później, po kolejnej ewakuacji, przy ul. Długiej 21 i Miodowej 23. Zginęła 2 września pod gruzami zbombardowanego budynku szpitala powstańczego. Pochowana we wspólnej mogile na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach w kwaterze A27-IV-23. Pośmiertnie odznaczona Krzyżem Walecznych.

Adam August Niewiarowski (29 lat), syn Roberta i Stefanii Maszewskiej. Urodził się 25 czerwca 1915 roku. Immatrykulowany w 1936 roku na Wydziale Rolniczym SGGW. W czasie studiów należał do korporacji „Sarmatia”. W 1939 roku wojna przerwała naukę. Bardzo czynnie działał w konspiracji – początkowo w ZWZ, a później w AK. Zginął w sierpniu 1944 roku w Powstaniu Warszawskim.

Jan Orzeszkowski (21 lat), syn Wincentego i Zofii Żurawskiej. Urodził się 19 lutego 1923 roku. Uczeń Miejskiej Szkoły Ogrodniczo-Rolniczej prof. J. Rostafińskiego, studiował na tajnych kompletach SGGW. Kapral podchorąży AK, pseudonim „Orion”, walczył w 7. Pułku Ułanów „Jeleń”. Zginął w czasie Powstania Warszawskiego 1 sierpnia 1944 roku w al. Szucha. Brat bliźniak Wojciecha.

Wojciech Orzeszkowski (21 lat), syn Wincentego i Zofii Żurawskiej. Urodził się 19 lutego 1923 roku. Uczeń Miejskiej Szkoły Ogrodniczo-Rolniczej prof. J. Rostafińskiego oraz student tajnych kompletów SGGW. Kapral podchorąży AK. Walczył razem z bratem bliźniakiem Janem w 7. Pułku Ułanów „Jeleń”. Poległ 1 sierpnia 1944 roku w al. Szucha.

Wojciech Ostrowski (20 lat), urodził się 18 stycznia 1924 roku. Student tajnej SGGW, uczeń Liceum Rybackiego prof. F. Staffa w Warszawie. Uczestnik Powstania Warszawskiego,

pseudonim „Antek”, kapral podchorąży AK. Poległ w 1944 roku w Warszawie. Został ekshumowany z grobu przy ulicy Daniłowiczowskiej i pochowany na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach w kwaterze D2-„Gurt”-IV-10.

Anna Piętkówna-Tajerowa. Studentka tajnej SGGW, uczennica Miejskiej Szkoły Ogrodniczo-Rolniczej prof. J. Rostafińskiego. Zginęła w czasie Powstania Warszawskiego.

Barbara Plebańska (21 lat), urodziła się 5 maja 1923 roku. Studentka drugiego roku tajnych kompletów SGGW. W konspiracji była łączniczką, pseudonim „Ola”. W czasie Powstania Warszawskiego walczyła w szeregach batalionu „Zośka”. Rozstrzelana przez Niemców 24 września 1944 roku.

Halina Poniatowska (44 lata), **asystent w Zakładzie Hodowli Roślin SGGW**, córka Kazimierza Józefa. Urodziła się 25 kwietnia 1900 roku. Immatrykulowana 20 października 1921 roku na Wydziale Ogrodniczym. Stopień inżyniera ogrodnika otrzymała 17 września 1925 roku, a stopień inżyniera rolnika 1 lipca 1926 roku. Po studiach podjęła pracę zawodową jako asystent w Zakładzie Hodowli Roślin SGGW. Podczas okupacji niemieckiej pracowała w konspiracji jako kolporterka prasy podziemnej AK. W drugim dniu Powstania Warszawskiego została wywleczona ze swego mieszkania przy ul. Flory 9 przez Niemców, którzy ją zastrzelili, a ciało spalili.

Wacław Cezary Ponikowski (60 lat), **docent ekonomiki gospodarstw wiejskich SGGW**, profesor nadzwyczajny administracji rolniczej Politechniki Lwowskiej, syn Cezarego i Eweliny Łęczyckiej. Urodził się 20 sierpnia 1884 roku. Studiował na Wydziale Rolniczym oraz na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. W 1926 roku wykładał ekonomikę gospodarstw wiejskich na Uniwersytecie Stefana Batorego w Wilnie. W latach 1927–1936 prowadził wykłady i seminaria z ekonomiki gospodarstw włościańskich i rachunkowości rolniczej w SGGW. W tym okresie został nominowany na profesora nadzwyczajnego administracji rolniczej na Wydziale Rolniczo-Lasowym Politechniki Lwowskiej. Był redaktorem „Rolnika Ekonomisty”. W marcu 1937 roku objął Katedrę w Dublinach, a na początku 1944 roku powrócił do Warszawy. Zginął w czasie Powstania Warszawskiego 26 września na Mokotowie. Działalność naukowa dotyczyła kilku dziedzin ekonomiki rolniczej. Dorobek naukowy liczy 34 pozycje. Swoje prace publikował przeważnie w „Rocznikach Nauk Rolniczych i Leśnych”.

Andrzej Przedpełski (19 lat), urodził się 30 stycznia 1925 roku. Student tajnej SGGW, uczeń Miejskiej Szkoły Ogrodniczo-Rolniczej prof. J. Rostafińskiego. Starszy strzelec

podchorąży AK, pseudonim „Wrona”, batalion „Ruczaj”. Walczył w Powstaniu Warszawskim. Poległ 11 września 1944 roku podczas walk prowadzonych na ul. Piusa XI.

Jan Pszczołkowski. Student tajnej SGGW, uczeń Miejskiej Szkoły Ogrodniczo-Rolniczej prof. J. Rostafińskiego. Zginął w czasie Powstania Warszawskiego w 1944 roku.

Oskar Rudziński. Student tajnej SGGW, uczeń Liceum Rybackiego prof. F. Staffa. Żołnierz AK, pseudonim „Ogień”. Uczestnik Powstania Warszawskiego. Poległ 31 sierpnia 1944 roku podczas walk prowadzonych na ul. Sukcesorskiej.

Jan Schneider, syn Józefa, urodził się w Jelonkach pod Warszawą. Immatrykulowany w SGGW w 1916 roku. Zginął w czasie Powstania Warszawskiego. Ostatni raz widziano go, kiedy pod zbrojnym konwojem był prowadzony w al. Szucha.

Tadeusz Skassa (19 lat), urodził się w 1925 roku. Student tajnej SGGW, uczeń Liceum Rybackiego prof. F. Staffa. Kapral podchorąży AK, pseudonim „Gerwazy”, pułk „Baszta”. Walczył w Powstaniu Warszawskim. Poległ 15 września 1944 roku podczas walk toczonych na ul. Madalińskiego. Pochowany na Wojskowym Cmentarzu na Powązkach w kwaterze A25-X-10.

Jerzy Słonecki (19 lat), urodził się 23 kwietnia 1925 roku w Warszawie. Student tajnej SGGW, uczeń Liceum Rybackiego prof. F. Staffa. Kapral AK, pseudonim „Korab”. W czasie Powstania Warszawskiego walczył w zgrupowaniu „Żubr” na Żoliborzu. Został ciężko ranny 31 sierpnia 1944 roku. Zmarł w szpitalu po amputacji nogi.

Franciszek Sobociński (21 lat), urodził się w 1923 roku. Student tajnej SGGW, uczeń Liceum Rybackiego prof. F. Staffa. Uczestnik Powstania Warszawskiego, poległ w 1944 roku. Pochowany na Cmentarzu Powstańców Warszawy na Woli, mogiła 125.

Hanna Splawa-Neyman (z domu Jaworowska, 35 lat), urodziła się 2 listopada 1909 roku. Studia na Wydziale Rolniczym SGGW rozpoczęła 25 listopada 1928 roku. Dyplom inżyniera rolnika uzyskała 30 czerwca 1932 roku w Zakładzie Ekonomiki Gospodarstw Wiejskich u prof. S. Moszczeńskiego. Zmarła na atak serca na widok morderstwa popełnionego na jej matce i siostrze w czasie Powstania Warszawskiego.

Stanisław Stanisławski. Student tajnej SGGW, uczeń Liceum Rybackiego prof. F. Staffa. Żołnierz AK, strzelec, pseudonim „Czarny”. Walczył w zgrupowaniu „Chrobry”.

Poległ w czasie Powstania Warszawskiego w 1944 roku. Pochowany na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach w kwaterze B8-IX-7.

Józef Stanisław Stemler (19 lat), urodził się 25 kwietnia 1925 roku. Student tajnej SGGW, uczeń Liceum Rybackiego prof. F. Staffa. Strzelec, walczył w Powstaniu Warszawskim w zgrupowaniu „Żubr” na Żoliborzu. Poległ 2 sierpnia 1944 roku pod Wawrzyszewem podczas przechodzenia z Żoliborza do Puszczy Kampinoskiej (w pobliżu Boernerowa).

Helena Sumińska (30 lat), córka Stanisława Michała i Janiny Gabrieli Julii Krupieńskiej. Urodziła się 12 listopada 1914 roku. Immatrykulowana w 1932 roku na Wydziale Ogrodniczym SGGW. Pracę dyplomową napisała w Zakładzie Botaniki pod kierunkiem prof. S. Dziubałowskiego. Stopień inżyniera ogrodnika otrzymała 30 czerwca 1937 roku. Po studiach pracowała w Instytucie Doświadczalnym w Morach koło Skierniewic. Od 1943 roku działała w konspiracji. Była żołnierzem AK i przeszła przeszkolenie sanitarne. W Powstaniu Warszawskim była sanitariuszką w kompanii „Grażyna” w zgrupowaniu „Harnaś”. Po lotniczym zbombardowaniu kwater kompanii, będąc sama ranna, usiłowała ratować rannego kwatermistrza zgrupowania. Zginęła w płomieniach 3 września 1944 roku. Według innej relacji zginęła w pierwszych dniach Powstania Warszawskiego podczas zdobywania budynku Poczty Główniej.

Szymon Szafrński (42 lata), syn Ludwika i Heleny. Urodził się 3 października 1902 roku. Na Wydziale Rolniczym SGGW rozpoczął studia w październiku 1921 roku. Dyplom inżyniera rolnika otrzymał w czerwcu 1926 roku. W latach 1919–1920 służył w wojsku w 1. Dywizjonie Artylerii Konnej im. gen. Józefa Bema w stopniu kanoniera. Zginął 1 sierpnia 1944 roku na ul. Puławskiej.

Marian Trzeciński. Student tajnej SGGW, uczeń Liceum Rybackiego prof. F. Staffa. Żołnierz AK, pseudonim „Kuna”, strzelec, żołnierz Legii Akademickiej. Walczył w Powstaniu Warszawskim. Poległ w sierpniu 1944 roku na polu boernerowskim.

Władysław Wilczyński vel. Wilcenty (62 lata), **woźny SGGW**. Syn Konstantego i Antoniny Pałaczewskiej. Urodził się 10 lipca 1888 roku. Od 1 listopada 1921 roku był zatrudniony na stanowisku woźnego i mieszkał w gmachu szkoły przy ul. Hożej 74. Z chwilą wybuchu wojny otrzymał polecenie od JM Rektora SGGW ochrony akt szkolnych znajdujących się w budynku. Zlecenie to wypełnił bardzo dobrze, o czym świadczy pismo wysłane 8 września 1945 roku do Ministerstwa Oświaty, w którym Rektor SGGW stwierdził: „Akta szkoły znajdujące się na ul. Hożej

74 niemal wszystkie ocalały”. Zmarł w czasie powstania 11 sierpnia 1944 roku.

Janina Wyleżyńska (21 lat), córka Bohdana i Celiny Lesznowskiej. Urodziła się 6 czerwca 1923 roku. W 1942 roku podjęła studia w tajnej SGGW działającej w Miejskiej Szkole Ogrodniczo-Rolniczej prof. J. Rostafińskiego. Zagrożona aresztowaniem wyjechała z Warszawy i działała w partyzantce. Otrzymała przydział do VIII Uderzeniowego Batalionu Kadrowego na Polesiu i na terenach położonych na wschód od Bugu. Skończyła podchorążówkę i uzyskała stopień podchorążego. Wiosną 1944 roku wróciła na leczenie do Warszawy. W Powstaniu Warszawskim pełniła służbę łączniczką mjr. W. Mazurkiewicza, pseudonim „Niebora” – dowódcy batalionu „Miotła” zgrupowania „Radosław”. Pod koniec sierpnia 1944 roku zachorowała na czerwone i leżała w szpitalu powstańczym przy ul. Długiej. Zginęła pod gruzami szpitalnego budynku 2 września 1944 roku. Pochowana na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach w kwaterze A27-IV-26. W czasie działalności konspiracyjnej była awansowana do stopnia podporucznika. Została odznaczona dwukrotnie Krzyżem Walecznych – drugi raz pośmiertnie.

Wojśław Zaborski (51 lat), syn Józefa Antoniego i Marianny Kazimierzy Majewskiej. Urodził się 22 grudnia 1893 roku. Pochodził ze środowiska inteligencji technicznej. Służył ochotniczo w wojsku do 1920 roku. Za męstwo wykazane na polu walki został odznaczony Krzyżem Walecznych. W 1921 roku rozpoczął studia na Wydziale Rolniczym SGGW. Pracę dyplomową wykonał w Zakładzie Uprawy Roślin u prof. W. Staniszkisa. Stopień inżyniera rolnika otrzymał 30 czerwca 1931 roku. Pracował w Stacji Centralnej ds. Nasiennictwa przy Związku Izb i Organizacji Rolniczych na stanowisku zastępcy kierownika. Z zakresu hodowli roślin wprowadził wiele nowatorskich rozwiązań w stosowanych systemach. Był również prywatnym doradcą prowadzenia gospodarstw hodowlanych. W Powstaniu Warszawskim mianowany na stanowisko komendanta Obrony Cywilnej Reduty Wawelskiej. Zamordowany 11 sierpnia 1944 roku na ul. Wawelskiej. Inna wersja mówi, że zginął 11 sierpnia 1944 roku, broniąc bloku mieszkalnego przy ul. Mianowskiego 15.

Grzegorz Ziembicki (21 lat), urodził się w 1923 roku. Student tajnej SGGW, uczeń Miejskiej Szkoły Ogrodniczo-Rolniczej prof. J. Rostafińskiego. Żołnierz AK w stopniu strzelca, pseudonim „Derkacz”. Służył w batalionie „Ruczaj”. Poległ 1 sierpnia 1944 roku podczas zajęcia siedziby Gestapo w al. Szucha. ▲

Tymi wspomnieniami się nie dzieliłam

Krystyna Bilaska, absolwentka Wydziału Zootechniki z 1957 roku,
wraca pamięcią do wydarzeń z okresu okupacji hitlerowskiej.

Publikujemy spisane po latach wspomnienie Pani Krystyny Bilskiej nadesłane na apel Stowarzyszenia Dzieci Powstania Warszawskiego 1944.

Jestem dzieckiem Powstania Warszawskiego, ale nie tylko powstania. Jestem dzieckiem wojny 1939–1945 przeżyte w Warszawie. Urodziłam się 13 czerwca 1935 roku w Warszawie. Moi rodzice to Jerzy i Janina, z domu Niemira, Sobierajscy. Mam siostrę Barbarę urodzoną 5 listopada 1932 roku.

W dniu wybuchu wojny 1 września 1939 roku mieszkaliśmy w Warszawie przy ul. Żelaznej 78, na trzecim piętrze. Na parterze mieszkali rodzice mojej Matki – Stanisław i Stanisława – oraz siostra Maria i brat Stefan. W podwórku mieli piekarnię państwo Żmijewscy.

Jesienią 1940 roku musieliśmy się wyprowadzić, bo tam powstawało getto. Rodzina zamieszkała wspólnie przy ul. Żelaznej 95a, mieszkanie nr 6 na trzecim piętrze. Przez parę miesięcy mieszkała z nami druga siostra Matki Zofia z synami: Zbigniewem (rozstrzelanym 27 września 1944 roku) na ul. Dworkowej, Wojciechem (żołnierzem Armii Andersa) i Andrzejem Tabaczkiewiczami.

Środkiem ul. Żelaznej, przed naszymi oknami, biegł mur getta, a główna brama do getta znajdowała się przy skrzyżowaniu ul. Żelaznej i Leszna, kilkanaście metrów od naszego domu. Pamiętam, jak bramą przechodziła kolumna ludzi z bagażami, wózkami... szli długo, wolno, poganiani. Pamiętam posterunki niemieckie i żydowskie, mieli inne mundury. Rodzice nie pozwalali dzieciom wychodzić na balkon, od bramy getta padały strzały, ale przez okna widzieliśmy straszne rzeczy. Nie mogę tego zapomnieć ani opisać, zawsze będą w mojej pamięci. Nie zapomnę osobistych

przeżyć związanych z mieszkaniem przy murze i bramie getta. Do dziś czuję ból moich pleców bitych pejcem przez Niemca za nic – bawiłam się na podwórku. Byłam pod ręką. Pamiętam wszystkie rewizje... Pamiętam wybuch powstania w getcie i to, co się tam działo.

Powstanie 1 sierpnia 1944 roku zastało nas w mieszkaniu. Rodzice Matki już nie żyli, a Zofia z synami mieszkała przy ul. Pańskiej. Z mieszkania musieliśmy wyjść już wieczorem, bo z naszych okien powstańcy ostrzeliwali budynek po drugiej stronie muru, zajmowany przez Niemców. Już nigdy tam nie wróciliśmy, front budynku spłonął chyba trzeciego dnia powstania. Cały budynek to był front, dwie oficyny i mur, przez który po drabinach przeszliśmy na inne podwórko. Tułaliśmy się po bramach, klatkach schodowych, byliśmy w jakimś przedszkolu, aż znaleźliśmy się w jakimś warsztacie. Tam doszli rodzice mojego Ojca – Edmund i Weronika – i siostra Aniela. Uciekali z Woli z ul. Młynarskiej 25. Brama tego warsztatu wychodziła na ul. Chłodną. Budynek ocalał i rozebrano go długo po wojnie.

Z tego warsztatu wyprowadzili nas Niemcy. Długo staliśmy pod murem na ulicy, a potem ruszyliśmy płonącymi ulicami do kościoła św. Wojciecha przy ul. Wolskiej. Pamiętam drogę wśród płonących domów, gruzu i spalonych ciał. Po drodze na naszych oczach został zabity Stefan, inwalida wojenny.

Pamiętam pytania, które zadawałam Rodzicom podczas tej drogi, i odpowiedzi.

Przy kościele rozdzielono nas. Kobiety i dzieci zostały pod kościołem, a mężczyźni musieli wejść do wewnątrz. To był ósmy lub dziewiąty dzień powstania. Rano wypędzono nas na ulicę i szliśmy Wolską do Bema, do Dworca Zachodniego. To była długa droga, ul. Bema to były fabryczki, warsztaty i wyboje. Po drodze Niemcy prowadzili selekcję idących: oddzielali starych i niesprawnych na jakieś podwórko. Z nami szła kobieta o kuli z synkiem. Zabrali ją, a chłopiec dalej szedł sam. Był straszny upał, nie było wody.

Z Dworca Zachodniego pociągami osobowym w strasznym tłoku dojechaliśmy do Pruszkowa. Z pociągu musieliśmy wyskakiwać, bo nie było peronów, wielu ludzi się przewracało. Wszyscy byli wpędzani przez bramę do obozu. Matka nie chciała z nami wejść, ale musiała. Pamiętam Niemca, który podszedł do nas i spokojnie kazał wejść.

Krystyna Bilaska

Zdjęcia z Powstania Warszawskiego

Za bramą było bicie, krzyki i poganianie. Weszliśmy do dużego budynku, w którym były kanały, brud i smród. Dla nas starczyło miejsca między kanałami na górze; następni musieli schodzić do kanałów. Pamiętam ich twarze patrzące do góry. Przez boczne szerokie drzwi widać było mały budynek - barakowóz, a na schodkach stał mężczyzna w mundurze z wilczurem z jednej strony, z drugiej strony uderzający szpicrutą po cholewach butów. Ktoś powiedział, że to komendant obozu. Z obozu pamiętam kotły z zupą, osoby, które ją rozdawały z opaskami z czerwonym krzyżem i ogromną kolejkę.

Nie pamiętam, ile czasu tam byliśmy. W pewnym momencie Matka zabrała nas do bramy, gdzie stało dwóch wartowników i poprosiła, żeby nas rozstrzelali. Jeden z nich, w czarnym mundurze, bijąc nas i kąpiąc, wyrzucił za bramę. W ten sposób wyszliśmy z obozu. Trafiliśmy do szpitala na Wrzesinie, dawnego szpitala psychiatrycznego, gdzie przegarnął nas lekarz dr Edward Steffen, który mieszkał w suterenie szpitala. Matka była służącą, a my z siostrą codziennie chodziliśmy do szpitala, gdzie szykowałyśmy środki opatrunkowe. Płaty gazy cięłyśmy na bandaż, które starannie zwijałyśmy, robiłyśmy tampony itp. Pracowałyśmy po parę godzin dziennie, wciąż było mało, stale dojeżdżali nowi ranni. Ze szpitala widać było dym i łunę nad Warszawą.

Byliśmy tam chyba dwa miesiące. W jakiś sposób odnalazła nas tam bardzo daleka rodzina z Radomia. Rodzina to Marianna Otarkowska, jej mąż, imienia nie pamiętam, niewstający z łóżka, i trzy córki: Wanda, Halina i Regina. Zamieszkaliśmy razem w osiem osób w domku z jednym pokojem, kuchnią i sionką, bez wody, przy ul. Wspólnej 10. Matka była robotnicą w fabryce „Bata”. Warunki były bardzo ciężkie i po wyjściu Niemców z Radomia ruszyliśmy w dalszą tułaczkę do rodziny we wsi Czołomyje koło Siedlec.

Jechałyśmy przez dwa tygodnie przez Lublin różnymi pociągami, a część trasy przebyłyśmy pieszo. Po drodze zachorowałam, byliśmy w budce dróżnika, leczył mnie i żywił nas. Po paru dniach zatrzymał pociąg jadący do Siedlec. Przed stacją musiałyśmy wysiąść. Szłyśmy torami, rozjazdami między jadącymi i stojącymi pociągami. Z torów zabrał nas do swojego domu kolejarz. Przyszło dużo kobiet, rozebrały nas, umyły i nakarmiły. W czasie leczenia u dróżnika miałam postawione na plecach bańki, ale coś zrobił źle i miałam całe plecy w pęcherzach.

Matka z siostrą po paru dniach ruszyły do Czołomyj. Ja jeszcze zostałam; byłam zbyt chora, żeby iść, był duży mróz, śnieg i 17 km drogi. Na wsi znalazłam się 13 marca 1945 roku. Rodzina na wsi to Włodzimierz Ochalski, szwagier Matki, z synem Konradem i córką Julitą. Tam przyszedł Ojciec, który z obozu trafił do warsztatu mechanicznego, naprawiał różne środki transportu niemieckim uciekinierom, przyszła Maria z niemieckiej szwalni w Legnicy i reszta rodziny.

Po paru miesiącach pobytu na wsi ruszyliśmy do Warszawy i zamieszkaliśmy u Józefy Tabaczek przy ul. 11 Listopada 46. Mała kawalerka z ciemną kuchnią i pięć osób. Ojciec zamieszkał u swojej siostry Ireny Hüller przy ul. Grochowskiej, razem z dużą częścią pozostałej rodziny. I tak rozpoczęła się nasza tułaczka po Warszawie. Własne mieszkanie Rodzice zdobyli w 1973 roku, parę lat przed śmiercią.

Tymi wspomnieniami nigdy z nikim się nie dzieliłam. Może teraz, gdy chociaż część wyrzuciłam z siebie, będzie mi lżej.

KRYSZYNA BILSKA

ABSOLWENTKA WYDZIAŁU ZOOTECHNIKI 1957

Uroczystość odsłonięcia tablic upamiętniających profesora Tomasza J. Brandyka i profesora Czesława Somorowskiego

Pamięć wybitnych profesorów uczczono 14 października 2024 roku na Wydziale Budownictwa i Inżynierii Środowiska.

Profesor Tomasz J. Brandyk (1951–2009)

Studiował w latach 1969–1974 na Wydziale Melioracji Wodnych Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie i uzyskał dyplom magistra inżyniera melioracji wodnych. Po studiach podjął pracę w Instytucie Melioracji i Gospodarki Wodnej SGGW, a po reorganizacji struktury wydziałowej w Katedrze Melioracji Rolnych i Leśnych (obecnie Katedra Kształtowania Środowiska).

Prof. dr hab. Tomasz J. Brandyk

W 1982 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych, w 1990 roku doktora habilitowanego nauk rolniczych, a w 1998 roku tytuł profesora nauk rolniczych. W pierwszych latach zatrudnienia odbył wiele staży naukowych krajowych i zagranicznych, między innymi w 1978 roku półroczny staż na Uniwersytecie w Iowa (USA), w 1982 roku przebywał sześć miesięcy na Uniwersytecie w Wageningen (Holandia), a w latach 1983–1985 był zatrudniony na Uniwersytecie w Dublinie (Irlandia).

Zainteresowania badawcze prof. T. Brandyka obejmowały wiele problemów naukowych: metody pomiaru parametrów glebowych charakteryzujących ruch wody w strefie nienasyconej wraz z oceną ich zmienności przestrzennej, zmiany parametrów fizycznych i wodnych gleb pod wpływem nawodnień, uwilgotnienie gleby w modelach zmian klimatu, gospodarowanie wodą w aspekcie ochrony i renaturyzacji zdegradowanych gleb torfowych.

Dorobek naukowy, wdrożeniowy oraz inżynierski Profesora składa się 388 pozycji, z czego 170 opublikowanych. Wśród prac opublikowanych 96 stanowią oryginalne prace naukowo-badawcze, a 8 to podręczniki i skrypty. Wiele z tych publikacji miało pionierski charakter, wytyczający nowe kierunki badań. Jako nauczyciel akademicki prowadził wykłady między innymi z następujących przedmiotów: fizyka ośrodków porowatych, podstawy melioracji, systemy nawodnień, ochrona mokradeł i gleb organicznych, hydro-genic soils, soil hydrology.

Szczególne zasługi prof. T. Brandyk miał w zakresie organizacji nauki. W latach 1994–1999 był przez dwie kadencje dziekanem Wydziału Melioracji i Inżynierii Środowiska SGGW, w latach 2000–2008 kierownikiem Katedry Kształtowania Środowiska SGGW, a także członkiem różnych komisji rektorskich i senackich w SGGW. Był wieloletnim członkiem Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów, członkiem Sekcji „Gospodarki wodnej i leśnej oraz kształtowania obszarów rolnych i leśnych” Komitetu Badań Naukowych. W 2002 roku został wybrany członkiem korespondentem

PAN i pełnił między innymi funkcję wiceprzewodniczącego V Wydziału PAN. Był członkiem rad naukowych kilku instytutów naukowych. Pełnił także funkcje w organizacjach międzynarodowych, w tym wiceprezydenta Międzynarodowego Stowarzyszenia Torfowego (IPS) oraz członka Prezydium Komitetu Krajowego Międzynarodowej Komisji Nawodnień i Odwodnień (ICID).

Profesor Tomasz Brandyk był wybitnym autorytetem w zakresie kształtowania środowiska rolniczego, gospodarowania zasobami torfowisk oraz gospodarowania zasobami wody na terenach rolniczych i leśnych. Wyrazem uznania dla jego dokonań naukowych było nadanie mu w 2005 roku godności doktora honoris causa przez Akademię Rolniczą we Wrocławiu (obecnie Uniwersytet Przyrodniczy).

Profesor Czesław Somorowski (1930–2004)

Ukończył studia na Wydziale Melioracji Wodnych Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie – w 1954 roku uzyskał dyplom magistra inżyniera melioracji wodnych. W latach 1950–1971 pracował w Katedrze Melioracji Rolnych i Leśnych SGGW na stanowiskach: zastępcy asystenta (1950), asystenta (1952), starszego asystenta (1954), adiunkta (1957) oraz docenta (1966). W latach 1968–1971 pełnił funkcję prodziekana Wydziału. W 1972 roku został powołany przez ministra rolnictwa na stanowisko dyrektora Instytutu Melioracji i Użytków Zielonych w Falentach. W 1973 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego. W 1983 powrócił do SGGW i sprawował w latach 1986–1999 funkcję kierownika Katedry Melioracji Rolnych i Leśnych (obecnie Katedra Kształ-

towania Środowiska). Stanowisko profesora zwyczajnego objął w 1991 roku.

Zainteresowania badawcze prof. Cz. Somorowskiego początkowo dotyczyły dynamiki uwilgotnienia w profilu glebowym jako czynnika bilansu wodnego w zlewniach rzecznych. Badanie tego problemu było przedmiotem prac doktorskiej (1961) i habilitacyjnej (1965). W następnym okresie zakres badań Profesora obejmował bilans wodny zlewni rzecznych użytkowanych rolniczo, zużycie wody przez rośliny uprawne oraz gospodarowanie wodą w obszarach rolniczych w aspekcie ich zrównoważonego rozwoju. W rezultacie tych badań powstały materiały umożliwiające ocenę potencjalnych możliwości siedlisk w zakresie dostępności wody dla roślin oraz określenie parametrów technicznych urządzeń odwadniających i nawadniających, w tym retencji użytecznej, dawek nawodnieniowych, dopuszczalnych stanów wód gruntowych. Istotny był udział Profesora w ogólnopolskich pracach zakończonych wydaniem obszernej monografii dotyczącej zużycia wody przez rośliny uprawne. Cenione są też pod względem wdrożeniowym prace dotyczące koncepcji oraz wdrożenia systemu wodnogospodarczego w zlewni górnej Noteci.

Dorobek naukowy prof. Cz. Somorowskiego obejmuje około 170 pozycji, w tym 140 opublikowanych (115 indywidualnych). Jako bardzo istotne pozycje należy wymienić

Prof. dr hab. Czesław Somorowski

Prof. Urszula Somorowska, córka prof. Czesława Somorowskiego

Uroczystość odsłonięcia tablic

dwie zespołowe monografie: *Współczesne problemy melioracji* oraz *Wodno-bilansowe kryteria kształtowania siedlisk w krajobrazie rolniczym*. Ważną działalnością Profesora była dydaktyka i rozwój kadr. Wykładał między innymi przedmioty: podstawy melioracji, melioracje rolne, eksploatacja urządzeń melioracyjnych, budowa stawów rybnych, gospodarka wodna, podstawy zrównoważonego rozwoju środowiska. Pod kierunkiem prof. Somorowskiego wykonano około 50 prac magisterskich i inżynierskich. Był promotorem czterech prac doktorskich.

Liczne są osiągnięcia organizacyjne Profesora. W latach 1984–1990 pełnił funkcję przewodniczącego Komitetu Melioracji i Inżynierii Środowiska Rolniczego PAN, a także przewodniczącego Polskiego Komitetu Narodowego Międzynarodowego Komitetu Nawodnień i Odwodnień (ICID) oraz członka wielu rad naukowych i naukowo-technicznych. Jest powszechnie uznawany za wybitnego i bardzo zasłużonego dla nauki oraz rozwoju kadr naukowych i inżynierskich profesora. Dowodem tego było nadanie mu w 2005 roku przez Akademię Rolniczą we Wrocławiu (obecnie Uniwersytet Przyrodniczy) godności doktora honoris causa. ▲

PROF. DR HAB. INŻ. JANUSZ KUBRAK
INSTYTUT INŻYNIERII ŚRODOWISKA

Spotkanie przedstawicieli SGGW i Polpharma Biologics S.A.

Nowy rozdział współpracy SGGW z Polpharma Biologics S.A.

SGGW we współpracy z Polpharma Biologics S.A. otwiera nowe studia podyplomowe – biotechnologia farmaceutyczna: rozwój i produkcja leków biopodobnych.

Ten innowacyjny produkt edukacyjny, który będzie kształtował polski rynek biotechnologiczny przyszłości, powstał dzięki wspólnym działaniom dwóch eksperckich instytucji ściśle związanych z rozwojem polskiej biotechnologii.

Wydział Biologii i Biotechnologii SGGW kształci przyszłe kadry polskiej biotechnologii, farmacji i branż pokrewnych na kierunkach biotechnologia, technologia biomedyczna i biologia, kładąc duży nacisk na wysokie kompetencje absolwentów i współpracę z przemysłem. Z kolei Polpharma Biologics S.A. (PB) to największa polska firma biotechnologiczna zajmująca się rozwojem i wytwarzaniem leków biopodobnych.

Ścisła współpraca WBiB z PB rozpoczęła się już prawie dwa lata temu, kiedy wykiełkował pomysł stworzenia wspólnego rozwiązania, które zaowocowałoby wzmocnieniem kadr na polskim rynku farmaceutycznym i biotechnologicznym. Decyzja o rozpoczęciu prac nad uruchomieniem studiów podyplomowych o profilu

biotechnologiczno-farmaceutycznym, dotyczących rozwoju i produkcji leków biopodobnych, była początkiem fascynującej wspólnej drogi.

Ekspert z obu instytucji stworzyli program studiów łączący solidne podstawy teoretyczne z wiedzą praktyczną zdobywaną w laboratoriach WBiB i w ultranowoczesnym zakładzie produkcyjnym PB w Duchnicach. Podstawą dobrej współpracy jest umowa, która została podpisana 16 września przez JM Rektora SGGW prof. dr. hab. Michała Zasadę oraz dyrektora ds. integracji w Grupie Polpharma Biologics dr Adriannę Kiędzierską-Mencfeld. W wydarzeniu uczestniczyli przedstawiciele kadry zarządzającej z PB wraz z założycielem firmy, prezesem Jerzym Starakiem oraz członkiem Rady Nadzorczej PB dr. Konstantinem Matentzoglou. Ze strony SGGW obecni byli również przedstawiciele WBiB na czele z kierowniczką studiów dr hab. Katarzyną Wiktorską, prof. SGGW.

Obecnie zakończyliśmy z sukcesem rekrutację. Ostatecznie spośród wszystkich chętnych prawie 30 osób

Uroczyste podpisanie umowy

będzie miało możliwość realizowania swoich marzeń i rozwijania biotechnologicznych pasji. Dla SGGW i PB to czas wytężonej pracy, od 26 października przez 10 miesięcy wykładowcy z obu instytucji będą prowadzić zajęcia – zarówno wykłady, jak i zajęcia laboratoryjne. Administrowanie studiami leży po stronie SGGW i tu odbywają się zajęcia prowadzone w formie stacjonarnej.

Tego rodzaju studia podyplomowe są doskonałą okazją dla wszystkich, którzy chcą uczestniczyć w rewolucji medycznej, oferując pacjentom innowacyjne i skuteczne terapie. Głównym celem studiów jest dostarczenie słuchaczom wiedzy na najwyższym poziomie, umiejętności oraz kompetencji, które są niezbędne w branży biotechnologii farmaceutycznej, szczególnie w kontekście rozwoju i produkcji leków biopodobnych – innowacyjnych terapii biologicznych dla pacjentów z poważnymi schorzeniami. Zajęcia obejmują różnorodne bloki tematyczne, od procesów molekularnych związanych z działaniem leków biologicznych po technologie produkcji, jakość leków, badania kliniczne, aspekty regulacyjne i projektowo-finansowe. Warto podkreślić, że program studiów został opracowany w taki sposób, aby umożliwić zdobycie wykształcenia również osobom bez wcześniejszego doświadczenia w dziedzinie biotechnologii farmaceutycznej.

Dzięki współpracy SGGW i PB słuchacze będą mieli okazję uczyć się od ekspertów zatrudnionych zarówno w SGGW,

jak i w PB. A to oznacza dostęp do unikalnej wiedzy oraz nowoczesnych technologii wykorzystywanych w rozwoju i produkcji leków biopodobnych. W ramach studiów przewidziane są wykłady i ćwiczenia laboratoryjne, które umożliwią uczestnikom bezpośredni kontakt z branżą biotechnologiczną. Zajęcia będą prowadzone przez specjalistów z wieloletnim doświadczeniem, zarówno z Polski, jak i z zagranicy, co dodatkowo podnosi wartość edukacyjną kierunku.

Prezes Jerzy Starak, prof. Michał Zasada oraz dr Konstantin Matentzoglou podpisali również list intencyjny, w którym zobowiązali się do kontynuacji wspierania rozwoju studiów podyplomowych biotechnologia farmaceutyczna: rozwój i produkcja leków biopodobnych w kolejnych latach. To ambitne przedsięwzięcie ma na celu rozwój dalszej współpracy w zakresie edukacji i innowacji w dziedzinie biotechnologii farmaceutycznej, zapewniający najwyższy poziom kształcenia i zdobywania doświadczenia praktycznego.

Podpisana umowa to dopiero początek wspólnych projektów, przed nami nowe wyzwania, o których, mamy nadzieję, będziemy mogli w niedalekiej przyszłości opowiedzieć. ▲

DR HAB. KATARZYNA WIKTORSKA, PROF. SGGW
PROF. DR HAB. INŻ. MARCIN FILIPECKI
INSTYTUT BIOLOGII

Spotkanie uczelni sojuszu UNIGreen w Islandii

Delegacja SGGW wzięła udział w spotkaniu przedstawicieli uczelni sojuszu UNIGreen, które odbyło się w dniach 14–16 października 2024 roku na Uniwersytecie Rolniczym Islandii (LBHI).

Głównym celem tego spotkania było zacieśnianie współpracy między partnerami sojuszu oraz omówienie kluczowych kwestii dotyczących realizacji zaplanowanych zadań. Spotkania Joint International Centre (JIC), struktury koordynującej działania sojuszu, odbywają się co roku. Tegoroczne było drugim w tej formule – pierwsze odbyło się w Almerii w 2023 roku.

SGGW reprezentowała trzynastoosobowa grupa, w skład której weszli: rektor SGGW prof. dr hab. Michał Zasada, prorektor ds. umiędzynarodowienia dr hab. Marta Mendel, prof. SGGW, koordynator UNIGreen dr hab. Karol Chrobak oraz kierownik Biura Współpracy Międzynarodowej mgr Katarzyna Specjalska. W spotkaniu uczestniczyli także koordynatorzy zespołów projektowych, a wśród nich między innymi prof. dr hab. Mariusz Maciejczak oraz dr Wojciech Kędziora, którzy w sesji plenarnej prowadzili wystąpienie pt. „Enhancing the research capacity of UNIGreen through leveraging the Joint Research Centres and SURES Programme”.

Podczas obrad, spotkań grup roboczych oraz spotkań krzyżowych omawiano tematy dotyczące mobilności studentów, transformacji cyfrowej oraz zwiększenia widoczności sojuszu UNIGreen na arenie międzynarodowej. Głównym zadaniem, które stawiają sobie partnerzy wchodzący w skład tego uniwersytetu europejskiego, jest wzmocnienie powiązań między edukacją, badaniami naukowymi, innowacjami i transferem wiedzy. Celem sojuszu jest również promowanie wielojęzycznej edukacji, międzykulturowości oraz inkluzywności. W dłuższej perspektywie UNIGreen chce przyczynić się do transformacji gospodarczej na poziomie lokalnym i regionalnym, wspierać rozwój kompetencji zawodowych obywateli oraz zwiększać ich szanse na rynku pracy.

Podczas spotkania przedstawiciele wszystkich uczelni wyraźnie podkreślali, że komunikacja staje się jednym z kluczowych wyzwań w skutecznym zarządzaniu sojuszem na poziomach europejskim i krajowym. UNIGreen złożony z uczelni z ośmiu państw o różnych kulturach, językach i tradycjach stoi przed wyzwaniem w zakresie realizacji spójnej, jasnej i zrozumiałej strategii komunikacyjnej. Wymaga to nie tylko efektywnej współpracy między uczelniami, ale także umiejętności przekazywania informacji, które są zrozumiałe i dostępne dla wszystkich osób tworzących UNIGreen.

Spotkanie uczelni sojuszu UNIGreen

W UNIGreen ważnym aspektem proprzyszłościowej orientacji jest stałe zwiększanie zaangażowania studentów w prace sojuszu. Studenci są nie tylko odbiorcami inicjatyw edukacyjnych, ale także wnoszą cenne spojrzenie na kwestie związane ze zrównoważonym rozwojem, ochroną środowiska i innowacjami w obszarze nauk przyrodniczych.

Ambasadorką UNIGreen w SGGW została studentka V roku architektury krajobrazu Wiktoria Stachura. Rolą ambasadorów jest nie tylko reprezentowanie sojuszu podczas wydarzeń, ale również promowanie idei zrównoważonego rozwoju oraz integracji międzykulturowej wśród rówieśników. Zadaniem Wiktorii Stachury będzie także inspirowanie innych studentów do aktywnego udziału w inicjatywach UNIGreen, w tym w międzynarodowych projektach, konferencjach i programach mobilności. Jej rolą będzie również budowanie więzi między studentami z uczelni należących do UNIGreen, co sprzyja wymianie wiedzy i doświadczeń na skalę międzynarodową.

W 2024 roku SGGW miała zaszczyt być gospodarzem pierwszego w historii UNIGreen Summer Festival – wydarzenia, które odbyło się w ramach obchodów Dni SGGW. Festiwal był wyjątkową okazją do zaprezentowania potencjału edukacyjnego i badawczego SGGW oraz podkreślenia zaangażowania naszej Uczelni w działania UNIGreen.

Ważnym punktem tegorocznego spotkania JIC w Islandii było wytypowanie uczelni odpowiedzialnej za organizację UNIGreen Summer Festival 2025. Wśród zgłoszonych kandydatur szczególnie wyróżniła się belgijska uczelnia Haute École de la Province de Liège.

Zachęcamy do śledzenia działań w ramach UNIGreen na stronach internetowych sojuszu, SGGW oraz w mediach społecznościowych. ▲

MGR ANNA KIRYJOW-RADZKA

BIURO REKTORA

MGR PAWEŁ KRUKOWSKI

BIURO WSPÓŁPRACY MIĘDZYNARODOWEJ

Spotkanie uczelni sojuszu UNIGreen

Spotkanie uczelni sojuszu UNIGreen

Profesor Włodzimierz Kluciński Honorowym Członkiem Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych

Podczas uroczystości otwarcia XVII Kongresu PTNW Profesorowi wręczono dyplom nadający mu honorowe członkostwo.

Dyplom podkreśla zasługi, jakie Profesor wniósł zarówno w rozwój nauk weterynaryjnych, jak i na rzecz samego Towarzystwa. Uroczystość odbyła się 19 września 2024 roku w Auli Kongresowej Centrum Konferencyjno-Szkoleniowego Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie. Dyplom wręczył prezes PTNW prof. dr hab. Jan Twardoń w obecności prezesa poprzedniej kadencji prof. dr hab. Iwony Markowskiej-Daniel.

Wraz z Profesorem dyplomy honorowych członków odebrali byli prezesi PTNW: prof. Andrzej Koncicki – wieloletni dziekan Wydziału Medycyny Weterynaryjnej i były prorektor Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie – oraz prof. Zygmunt Pejsak – wieloletni kierownik Zakładu Chorób Świń Państwowego Instytutu Weterynaryjnego – PIB w Puławach. W dotychczasowej, ponad 72-letniej działalności Towarzystwa honorowymi członkami zostało 31 osób z kraju i 12 osób z zagranicy.

Profesor Włodzimierz Kluciński jest członkiem PTNW od czasu ukończenia studiów na Wydziale Weterynaryjnym

SGGW, tj. od 1971 roku. Pełnił w Towarzystwie następujące funkcje: wiceprzewodniczącego Oddziału Warszawskiego (1979–1980), wiceprezesa Zarządu Głównego (2001–2003), prezesa Zarządu Głównego (2004–2006), sekretarza naukowego (2007–2011) oraz członka Komisji Ekspertów ds. „Produktu Popieranego przez PTNW” (2001–2003). Od 2016 roku jest pełnomocnikiem Zarządu Głównego PTNW w Muzeum Rolnictwa im. ks. Krzysztofa Kluka w Ciechanowcu.

Podczas działalności w PTNW był organizatorem dwóch kongresów organizowanych przez Wydział Weterynaryjny SGGW: w 1987 roku VIII Kongresu PTNW oraz w 2004 roku XII Kongresu PTNW. Za organizację Kongresu w 1987 roku otrzymał wyróżnienie „Zasłużony dla PTNW – Merito pro Societate”.

Podczas uroczystości otwarcia XII Kongresu PTNW – na wniosek prof. Włodzimierza Klucińskiego – Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie została wyróżniona odznaką „Zasłużony dla PTNW – Merito pro Societate”. Wyróżnienie to w imieniu Uczelni odebrał 15 września 2004 roku ówczesny rektor SGGW prof. dr hab. Tomasz Borecki.

Jako prezes PTNW prof. Włodzimierz Kluciński zorganizował 3 października 2006 roku uroczystość przeniesienia tablicy pamiątkowej poświęconej studiom weterynaryjnym Stefana Żeromskiego w latach 1886–1888 z poprzedniej siedziby Wydziału Weterynaryjnego SGGW przy ul. Grochowskiej 272 na kampus ursynowski do gmachu Kliniki Małych Zwierząt.

Należy wspomnieć, że Profesor – obecnie emerytowany profesor SGGW – był przez ponad 42 lata nauczycielem akademickim. W tym czasie pełnił funkcje prodziekana (1984–1986) i dziekana Wydziału Medycyny Weterynaryjnej (1986–1990, 2002–2008), prorektora (1990–1996) i rektora SGGW (1996–2002).

Dyplom
Honorowego
Członka PTNW

Uroczystość wręczenia dyplomu Honorowego Członka PTNW

MGR ANDRZEJ CZERNIAWSKI
BIURO REKTORA

Profesor Alicja Gawrońska-Kulesza

Z głębokim żalem i smutkiem przyjęliśmy w Instytucie Rolnictwa oraz na Wydziale Rolnictwa i Ekologii wiadomość o śmierci nieocenionej prof. Alicji Gawrońskiej-Kuleszy.

Alicja Gawrońska-Kulesza urodziła się 1 stycznia 1932 roku. Przewodnikiem na początku edukacji był dla Pani Profesor starszy brat. W latach 1938–1945 uczęszczała do szkoły powszechnej, a następnie do czteroletniego gimnazjum ogólnokształcącego w Puławach, które ukończyła w ciągu trzech lat, zdała małą maturę i została uczennicą Państwowego Liceum Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach. W czasie wakacji Pani Profesor pracowała jako wychowawczyni na pótkoloniach.

W 1950 roku rozpoczęła studia inżynierskie, a w 1954 roku studia magisterskie na Wydziale Rolniczym SGGW. W 1956 roku obroniła pracę dyplomową *Dynamika związków fosforowych w glebie pod mieszankami traw z koniżyną wysianych w różnych terminach* wykonaną pod kierunkiem prof. Mieczysława Bireckiego w Katedrze Ogólnej Uprawy Roli i Roślin.

Z Katedrą Ogólnej Uprawy Roli i Roślin, a następnie Katedrą Agronomii prof. dr hab. Alicja Gawrońska-Kulesza była związana przez całe swoje zawodowe życie. Już w trakcie studiów, 1 sierpnia 1954 roku, rozpoczęła pracę na stanowisku asystenta w Zakładzie Ogólnej Uprawy Roli i Roślin. Prowadziła zajęcia dydaktyczne, opiekowała się magistrantami oraz organizowała wspólnie z Józefem Gastołem, Stanisławem Kowalskim i Włodzimierzem Roszakiem laboratorium chemiczne. Zajmowała się też wdrażaniem metod analizy chemicznej gleb i materiału roślinnego.

W 1964 roku obroniła rozprawę doktorską *Wpływ nawożenia organicznego i mineralnego stosowanego w zmianowaniu 3- i 4-polowym na niektóre właściwości chemiczne gleby oraz wysokość i jakość plonów* (promotor prof. M. Birecki) i uzyskała stopień naukowy doktora nauk rolniczych. Podstawą jej pracy były dwa wieloletnie doświadczenia polowe założone przez prof. Bireckiego w 1955 roku, a które także dzięki staraniom Pani Profesor trwają do dziś (już 69 lat) i stanowią bazę dla badań i prac naukowych kolejnych pokoleń.

W 1972 roku Pani Profesor uzyskała stopień doktora habilitowanego nauk rolniczych na podstawie rozprawy habilitacyjnej *Ocena możliwości uprawy pszenicy ozimej i owsa w monokulturze*. W latach 1974–1984 pracowała na stanowisku docenta. W 1984 roku otrzymała tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1993 roku profesora zwyczajnego i pracowała – do przejścia w 2002 roku na emeryturę – jako profesor zwyczajny w Katedrze Ogólnej Uprawy Roli i Roślin. W czasie pracy zawodowej odbyła siedem

**Prof. dr hab.
Alicja Gawrońska-
Kulesza zmarła
2 lipca 2024 roku.**

krótkoterminowych staży naukowych w uczelniach oraz instytutach uprawy i nawożenia w Czechosłowacji, NRD, Rumunii i ZSRR.

W pracy naukowej podejmowała badania z zakresu ogólnej uprawy roli i roślin oraz gleboznawstwa. Inicjowała i realizowała ambitne i zarazem trudne kierunki badań. Profesor Alicja Gawrońska-Kulesza to uznany autorytet naukowy, zwłaszcza w zakresie zmianowania roślin, monokulturowej uprawy roślin i wieloletniego nawożenia oraz ich wpływu na plonowanie, środowisko glebowe i zachwaszczenie. Badania prowadziła, zdobywając i wykorzystując środki z grantów. Brała udział między innymi w następujących programach badawczych dotyczących:

- odchwaszczania wikliny w województwach: wrocławskim, opolskim, białostockim i stołecznym – program badawczy Ministerstwa Rolnictwa i Leśnictwa,
- wpływu kopalni i elektrowni Bełchatów na produkcję roślinną – program badawczy koordynowany przez Instytut Melioracji i Użytków Zielonych (A. Gawrońska-Kulesza, S. Moskał, B. Rutkowska, S. Lenart, B. Piskorz),
- prac badawczo-rozwojowych związanych z monokulturami, w których brali udział pracownicy SGGW oraz uczelni rolniczych z Poznania, Szczecina, Bydgoszczy i Olsztyna.

Profesor Alicja Gawrońska-Kulesza podczas realizowania tematyki badawczej współpracowała z wieloma ośrodkami naukowymi: Czeskim Uniwersytetem Rolniczym w Pradze w latach 1958–1999 (prof. J. Šimon), Instytutem Uprawy, Nawożenia i Gleboznawstwa – PIB w Puławach (prof. Z. Gonet, prof. S. Jelinowski), Uniwersytetem Warmińsko-Mazurskim w Olsztynie (prof. W. Niewiadomski, prof. K. Zawislak), Uniwersytetem Przyrodniczym we Wrocławiu (prof. B. Świętochowski, prof. R. Kręzel) oraz Uniwersytetem Przyrodniczym w Poznaniu

(prof. W. Owczarzak, prof. S. Rząsa). Brała aktywny udział w konferencjach krajowych i zagranicznych, podczas których prezentowała wyniki i rezultaty przeprowadzonych badań naukowych.

Profesor Alicja Gawrońska-Kulesza jest autorem lub współautorem 160 rozpraw i prac naukowych. Wiedza, umiejętności i doświadczenie w pracy badawczej pozwoliły Pani Profesor wypromować pięciu doktorów, w tym dwóch profesorów SGGW. Była recenzentem trzynastu prac doktorskich, siedemnastu przewodów habilitacyjnych, w tym dwóch zagranicznych (Brno 1986, Praga 1988), recenzentem redakcyjnym trzech prac habilitacyjnych oraz autorem czterech recenzji na tytuł profesorski i dwóch na tytuł doktora honoris causa (prof. W. Niewiadomskiego i prof. S. Nawrockiego).

Pani Profesor poświęciła się również pracy organizacyjnej i dydaktycznej. Z dużym zaangażowaniem pełniła wiele różnorodnych funkcji w SGGW i w innych jednostkach. W naszej Uczelni była prodziekanem Wydziału Rolniczego (1984–1987), kierownikiem Katedry Ogólnej Uprawy Roli i Roślin (1997–1999), organizatorem i kierownikiem Studium Podyplomowego dla Nauczycieli Szkół Rolniczych (1978–1986), członkiem Rektorskiej Komisji Socjalnej, Senackiej Komisji ds. Nauczania, Zespołu Opiniodawczego ds. Współpracy z Jednostkami Gospodarki Uspołecznionej. Ponadto była członkiem Komitetu Agrofizyki PAN (1984–1989) i Komitetu Uprawy Roślin PAN (1993–2002), redaktorem naczelnym *Roczników Nauk Rolniczych* (2000–2003), członkiem Komitetu Redakcyjnego *Postępów Nauk Rolniczych* (1993–2012), prezesem Oddziału Warszawskiego Polskiego Towarzystwa Nauk Agronomicznych (obecnie Polskiego Towarzystwa Agronomicznego; do 1998), wiceprezesem Zarządu Głównego PTNA (1983–2003), sekretarzem i członkiem Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego PTG. Była także przewodniczącą I Sekcji Przyrodniczych Podstaw Uprawy Roślin KUR PAN (1993–2000) oraz członkiem Zespołu Ekspertów ds. Rolnictwa i Modernizacji Terenów Wiejskich przy Marszałku Województwa Mazowieckiego (1999–2004). Pracowała też jako: członek Komisji Stowarzyszeniowej ds. Specjalizacji Zawodowej działającej przy Zarządzie Głównym Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Rolnictwa (1984), wiceprzewodniczącą Komisji Doskonalenia Kadr przy Zarządzie Głównym Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Rolnictwa (1992), członek Głównej Komisji Kwalifikacyjnej ds. Stopni Specjalizacji Zawodowej w Instytucie Kształcenia Nauczycieli w Warszawie (1984–1986) oraz w Komisji Resortowej ds. Oceny Programów i Podręczników (Departament Nauki i Oświaty Rolniczej, 1982).

Ścisłe współpracowała z czasopismami rolniczymi: *Gromada Rolnik Polski*, *Spółdzielnia Produkcyjna*, *Nowe*

Rolnictwo oraz z redakcją audycji rolnych Polskiego Radia i z Wojewódzkim Ośrodkiem Postępu Rolniczego w Poświętnem, Szepietowie, Parzniewie, upowszechniając osiągnięcia nauki rolniczej poprzez szkolenia, wykłady i artykuły popularnonaukowe.

Pani Profesor prowadziła wykłady i ćwiczenia z ogólnej uprawy roli i roślin oraz podstaw produkcji roślinnej, a także seminaria dla studentów studiów stacjonarnych i niestacjonarnych na Wydziale Rolniczym i Wydziale Ekonomiczno-Rolniczym SGGW, a ponadto ćwiczenia dla studentów Wydziału Organizacji i Ekonomiki Produkcji SGH. W latach 1998–2004 pracowała również w Piotrkowskiej Filii Akademii Świętokrzyskiej, w Instytucie Agrobiznesu i Informatyki Stosowanej. Profesor Alicja Gawrońska-Kulesza jest autorem, współautorem i redaktorem podręczników akademickich oraz kilkunastu podręczników dla uczniów średnich szkół rolniczych. Była cenionym i szanowanym przez studentów nauczycielem akademickim, który wypromował 58 magistrów – wymagającym, ale pełnym życzliwości oraz bezinteresowności wychowawcą i pedagogiem.

Za osiągnięcia naukowe, dydaktyczne i organizacyjne została odznaczona między innymi Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi oraz Medalem Komisji Edukacji Narodowej. Była trzykrotnie nagrodzona zespołową nagrodą ministra odpowiedzialnego za naukę i szkolnictwo wyższe za osiągnięcia naukowe i wyróżniające się podręczniki akademickie, a także licznymi nagrodami rektora SGGW. Otrzymała też odznaki Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego, Związku Nauczycielstwa Polskiego i Odznakę „Zasłużony Pracownik Rolnictwa”.

Profesor Alicja Gawrońska-Kulesza zostawiła swoją spuściznę naukową pracownikom Katedry Agronomii, Instytutu Rolnictwa i Wydziału Rolnictwa i Ekologii SGGW. Zostawiła także swoich uczniów, doktorantów i współpracowników. Mieliśmy szczęście należeć do tego grona. Pani Profesor mobilizowała nas i inspirowała, była konsekwentna, wymagająca, ale zawsze życzliwa i otwarta na rozwiązywanie problemów. Szanowała i ceniła innych, potrafiła wesprzeć dobrym słowem, wysłuchać, być przy drugim człowieku w smutku i radości. Była dla nas jak matka. Po przejściu na emeryturę nadal nas odwiedzała, wspierała radami, zawsze można było zadzwonić do Pani Profesor i porozmawiać, żyła sprawami Katedry. Była dla nas i pozo-
stanie wzorem naukowca, wychowawcy, organizatora nauki oraz postawy etycznie-moralnej.

Pani Profesor ceniła bardzo życie rodzinne. W rozmowach zawsze ciepło i z miłością mówiła o swoim mężu Zdzisławie, którego poślubiła w 1956 roku, i rodzinie. Poza obowiązkami zawodowymi miała różne zainteresowania i pasje. W latach szkoły średniej była harcerką, w czasie

studiów i później realizowała swoje zainteresowania sportowe, grała w siatkówkę i tenisa ziemnego. Uwielbiała spędzać wolny czas aktywnie, kochała jazdę na nartach i podróże, piesze wędrówki oraz prace na działce.

Profesor Alicję Gawrońską-Kuleszę zapamiętamy nie tylko jako cenionego naukowca, ale też jako osobę skromną, pracowitą, życzliwą, dbającą o swoich wychowanków,

chętnie dzielącą się swoim doświadczeniem i wiedzą, na którą zawsze można było liczyć.

Żegnamy Przyjaciela. Cześć Jej pamięci! ♣

DR HAB. IRENA SUWARA, PROF. SGGW
DR HAB. STANISŁAW LENART, PROF. SGGW
INSTYTUT ROLNICTWA

*Odeszłaś cicho, bez słów pożegnania
jakbyś nie chciała swym odejściem smucić...
jakbyś wierzyła w godzinę rozstania,
że masz niebawem z dobrą wieścią wrócić.*
(ks. J. Twardowski)

Profesor Wojciech Ziętara

Wojciech Ziętara urodził się 9 lutego 1940 roku w Mycielewie (województwo kujawsko-pomorskie) w rodzinie rolniczej. Szkołę podstawową ukończył w 1953 roku. Naukę w technikum rolniczym w Bydgoszczy podjął w 1958 roku, po tym jak w wypadku w gospodarstwie rodziców stracił rękę. W latach 1963–1968 studiował na Wydziale Ekonomiczno-Rolniczym Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. Podczas studiów, oprócz obowiązujących krajowych praktyk rolniczych, odbył dwie kilkumiesięczne praktyki zagraniczne w Holandii i w NRD. Pracę magisterską napisał pod kierunkiem prof. dr. hab. Ryszarda Manteuffla w Katedrze Ekonomiki i Organizacji Gospodarstw Rolniczych. Bezpośrednio po ukończeniu studiów, w roku akademickim 1968/1969, był uczestnikiem Asystenckich Studiów Przygotowawczych SGGW. Następnie, w 1970 roku, odbył staż produkcyjny w stadninie koni w Racocie (województwo wielkopolskie). W latach 1971–1972 pracował w Kombinacie Łągarskim Wizna (województwo podlaskie) na stanowisku starszego agronoma.

Profesor całe życie zawodowe aż do momentu przejścia na emeryturę związał z SGGW. Pracę w Katedrze Ekonomiki i Organizacji Gospodarstw Rolniczych na stanowisku asystenta podjął 1 marca 1972 roku. Pracę doktorską pt. *Podejmowanie decyzji w przedsiębiorstwie rolniczym* pod kierunkiem prof. dr. hab. Floriana Manieckiego przygotował i obronił w 1976 roku na Wydziale Ekonomiczno-Rolniczym. W latach 1978–1979 jako stypendysta Fundacji Humboldta odbył 15-miesięczny staż naukowy na uniwersytetach w Bonn i w Hohenheim pod kierunkiem prof. Günthera Steffena i prof. Erwina Reisha. Stopień naukowy doktora

**Prof. dr hab. dr h.c.
Wojciech Ziętara
zmarł 19 sierpnia
2024 roku.**

habilitowanego nauk ekonomicznych w zakresie ekonomii uzyskał w 1989 roku, a w 1996 roku tytuł naukowy profesora nauk ekonomicznych. W latach 2000–2010 był zatrudniony na stanowisku profesora zwyczajnego. W 2007 roku w dowód uznania za swoją działalność naukową i kształcenie kadr naukowych oraz młodzieży otrzymał tytuł doktora honoris causa Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie. Formalnie na emeryturę przeszedł 1 października 2010 roku, ale nadal, do końca swoich dni, pracował w Instytucie Ekonomiki Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej – PIB w Warszawie.

Dorobek naukowy Profesora jest zawarty w około 500 publikacjach, z których połowa to oryginalne prace twórcze, ponad 80 – prace popularnonaukowe, 25 – podręczniki i skrypty (17 – opracowania samodzielne, 8 – opracowania

współautorskie), 23 – publikacje obcojęzyczne. Jest autorem lub współautorem kilkudziesięciu ekspertyz i opinii. Opublikowane prace dotyczą: metodologii badań, poznania zjawisk ekonomiczno-rolniczych, wdrażania postępu techniczno-organizacyjnego w gospodarstwach rolnych, przekształceń własnościowych w rolnictwie oraz zagadnień integracji z Unią Europejską i konkurencyjności polskich przedsiębiorstw rolniczych.

Profesor Wojciech Ziętała wniósł duży wkład w rozwój nauk ekonomiczno-rolniczych, zarówno w zakresie doskonalenia metod badawczych, jak i wzbogacania wiedzy teoretycznej z dziedziny funkcjonowania rolnictwa i przedsiębiorstw rolniczych. Jego badania i prace miały w przevažającej części charakter pionierski i oryginalny, mający wpływ na rozwój teorii ekonomii rolnej. Odpowiadały także na zapotrzebowanie praktyki rolniczej. Między innymi z tych względów Profesor miał niekwestionowany autorytet zarówno w środowisku naukowym, jak i w środowisku praktyki gospodarczej. Jego praca naukowa w dużej mierze była ukierunkowana na zastosowanie wyników badań w praktyce.

Dorobek Profesora w zakresie kształcenia kadr naukowych i studentów jest równie imponujący jak dorobek naukowy. Był promotorem 220 prac magisterskich i blisko 100 prac dyplomowych przygotowanych przez słuchaczy studiów podyplomowych z ekonomiki i organizacji przedsiębiorstw rolniczych oraz MBA. Był promotorem 20 zakończonych przewodów doktorskich oraz promotorem dwóch przewodów o nadanie przez Senat SGGW tytułu doktora honoris causa: prof. dr. hab. Güntherowi Steffenowi (1998) z Uniwersytetu Fryderyka Wilhelma w Bonn i prof. dr. hab. h.c. multi Erwinowi Reischowi (2002) z Uniwersytetu w Hohenheim. Był też recenzentem w wielu postępowaniach o nadanie tytułu profesora nauk ekonomicznych oraz postępowaniach o zatrudnienie na stanowisku profesora, a także recenzentem w 9 przewodach habilitacyjnych i w 19 przewodach doktorskich. Zrecenzował ponad 180 artykułów i prac do publikacji.

Profesor W. Ziętała był doskonałym dydaktykiem i wychowawcą młodzieży akademickiej. Miał umiejętność aktywizowania studentów w czasie zajęć i seminariów. Skutkowało to terminowym przygotowaniem przez nich prac dyplomowych. Cieszył się dużym autorytetem wśród studentów.

Działalność organizacyjna Profesora była bardzo rozległa. W sferze nauki wiązała się z działalnością w Towarzystwie Naukowym Organizacji i Kierownictwa (TNOiK). Wielokrotnie kierował tematami badawczymi: 3 programami resortowymi, 15 grantami, w tym 10 promotorskimi. W latach 1997–2008 kierował z sukcesem Katedrą Ekonomiki

i Organizacji Gospodarstw Rolniczych SGGW. W tym czasie Katedra znacznie wzmocniła swoją pozycję naukową, publikacyjną i upowszechnieniową.

Był członkiem Senatu SGGW i przewodniczącym Senackiej Komisji ds. Finansowych (w latach 2000–2005) oraz przez ponad 20 lat członkiem Rady Wydziału Ekonomiczno-Rolniczego, a przez kilka lat przewodniczącym Komisji Dydaktycznej Rady Wydziału Ekonomiczno-Rolniczego (obecnie Wydział Ekonomiczny) oraz członkiem innych komisji Rady Wydziału.

W ramach działalności organizacyjnej poza SGGW wymienić należy pełnienie następujących funkcji: członka Komitetu Ekonomiki Rolnictwa Polskiej Akademii Nauk (od 1996), członka Rady Naukowej Instytutu Ekonomiki Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej – PIB (od 1996), członka Kolegium Redakcyjnego Zagadnień Ekonomiki Rolnej (od 2000), członka Rady Konsultacyjnej ds. Rolnictwa i Obszarów Wiejskich przy Prezydencie Rzeczypospolitej Polskiej (1993–2004), prezesa Stowarzyszenia Ekonomistów Rolnictwa i Agrobiznesu (2000–2001), doradcy prezesa Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa (1992–2002).

Za działalność naukową, dydaktyczną i organizacyjną był wyróżniany wieloma nagrodami Rektora SGGW i innymi. Został też odznaczony Złotym i Srebrnym Krzyżem Zasługi.

Profesor Wojciech Ziętała był człowiekiem skromnym, pracowitym i punktualnym. Można powiedzieć, że był tytanem pracy, w tym pracy naukowej w szczególności. Profesor lubił obcować z ludźmi, miał łatwość nawiązywania kontaktów. Był im życzliwy, ale i wymagający. Jednocześnie był realistą, nie poddawał się nieuzasadnionym uniesieniom, twardo stąpał po ziemi. Był wreszcie wypróbowanym kolegą i przyjacielem.

Profesor był osobą znaną i cenioną, niekwestionowanym autorytetem, wybitnym uczonym w dziedzinie nauki o przedsiębiorstwie rolniczym. Cieszył się dużym uznaniem wśród ekonomistów i rolników, studentów i absolwentów, praktyków gospodarczych, społeczności Uczelni i Wydziału oraz pracowników Katedry Ekonomiki i Organizacji Przedsiębiorstw SGGW.

Wraz z odejściem prof. Wojciecha Ziętary nauka, rolnictwo i polska wieś poniosły dotkliwą stratę. Trudno jednak mówić o Profesorze jako o tym, który odszedł, bo Jego obecność wciąż jest żywa: w ideach – które głosił, w pracach – które stworzył, w ludziach – których pozostawił. Cześć Jego pamięci! ♣

PROF. DR HAB. HENRYK RUNOWSKI
DR HAB. MARIUSZ MACIEJCZAK, PROF. SGGW
INSTYTUT EKONOMII I FINANSÓW

Mikrolas Miyawaki na kampusie SGGW

